

Sylvain
Reynard

Gabrielovo Inferno

Hříšné
odstíny
vášně

Sylvain
Reynard

Gabrielovo
Inferno

Hříšné
odstíny
vášně

Sylvain Reynard

Gabrielovo Inferno

*In memoriam Maiaie.
Resurgam.*

Dante a Vergilius přejíždějí přes řeku Styx
Rytina Gustava Dorého z roku 1880

GABRIEL'S INFERNO
Copyright © 2011 by Sylvain Reynard
Translation © Hana Netušilová, 2013
Translation © Kristýna Vítková, 2013
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013

ISBN 978-80-7388-849-7

Prolog

FLORENCIE, 1283

Básník stál u mostu a sledoval přicházející ženu. Okolní svět téměř ustal v pohybu, když si povšiml těch velkých tmavých očí a elegantně zvlněných hnědých vlasů.

Nejprve ji nepoznal. Její krása brala dech, pohybovala se ladně a s jistotou. A bylo tam něco v její tváři a v siluetě postavy, co mu připomnělo dívku, do které se kdysi dávno zamiloval. Každý z nich se vydal v životě svou vlastní cestou a on pro ni stále truchlil, pro svého anděla, svou múzu, svou milovanou Beatrice. Bez ní byl jeho život osamělý a nicotný.

A nyní se jeho milovaná zjevila.

Jak se k němu se svými společnicemi blížila, sklonil hlavu a tělo v kalířském pozdravu. Nedoufal, že by si všimla jeho přítomnosti. Byla dokonalá a nedotknutelná, hnědooký anděl oděný v oslnivé bílé róbě. On byl naproti tomu starý, nedokonalý a unavený světem.

Téměř ho minula, když jeho sklopené oči zachytily pohled na jeden z jejich střevíců – ten, který před ním právě zaváhal. Srdce mu tlouklo v zuřivém staccatu, zatímco se zatajeným dechem vyčkával. Laskavě k němu promluvila a ten tichý, něžný hlas si proklestil cestu do jeho vzpomínek. Vyděšenýma očima vyhledal ty její. Celá léta čekal na tento okamžik, dokonce o něm i snil, ale v žádném případě si nepředstavoval, že se s ní setká takovou šťastnou náhodou. A nikdy se neodvažoval ani doufat, že by byl přijat tak mile.

Vyveden z míry, zamumlal zdvořilou odpověď a dovolil si požitek z úsměvu, který mu jeho múza desetinásobně vrátila. Srdce se mu v nit-

ru nadmulo, jak se láska, kterou k ní choval, znásobila a rozhořela se v jeho hrudi jako peklo samo.

Bohužel byl jejich rozhovor příliš krátký, než prohlásila, že musí jít. Poklonil se jí, když mu mávla na rozloučenou, a pak se narovnal a pohledem provázel její vzdalující se postavu. Radost z jejich opětovného shledání byla zakalena vzrůstajícím smutkem, jak přemýšlel, jestli ji vůbec někdy ještě znovu spatří...

1. kapitola

„... Slečno Mitchellová?“

Hlas profesora Gabriela Emersona se nesl napříč učebnou až úplně dozadu, kde seděla pohledná dívka s hnědýma očima. Hlavu měla skloněnou k lavici a zuřivě si něco čmárala do sešitu. Ztracená ve svých myšlenkách, ztracená v překladu.

Deset párů očí se otočilo k její bledé tváři s dlouhými řasami a k těm štíhlým bílým prstům, pevně svírajícím pero. Pak se opět všechny pohledy stočily zpět k profesorovi, který stál naprosto bez hnutí a začínal se mračit. Jeho tvrdý výraz ostře kontrastoval s celkovou vyvážeností jeho rysů, velkýma výraznými očima a plnými rty. Byl krásný, takovým tím drsným, mužným způsobem, ale v tuhle chvíli byl rozhořčený, což úplně ničilo příjemný pocit z jeho vzhledu.

„*Ehm.*“ Nenápadné odkašlání po její pravici upoutalo dívčinu pozornost. Překvapeně se podívala na ramenatého mladíka, sedícího vedle ní. Usmál se a střelil očima dopředu směrem k profesorovi.

Pomalou sledovala jeho pohled a na konci našla dvojici upřených a rozzlobených modrých očí. Hlasitě polkla.

„Očekávám odpověď na svoji otázku, slečno Mitchellová. *Pokud byste se k nám laskavě připojila.*“ Hlas měl stejně ledový jako pohled.

Ostatní studenti se začali na svých místech vrtět a vyměňovat si mezi sebou kradmé pohledy. Jejich výrazy jasně naznačovaly, že přemýšlejí, *co ho žere*. Ale neřekli nic. (Protože je všeobecně známo, že studenti neradi konfrontují své profesory. Kvůli čemukoliv, natož kvůli hrubému chování.)

Dívka nepatrně pootevřela ústa a zase je zavřela. Zírala do těch modrých očí, které ani nemrkly, a ty svoje měla otevřené dokořán jako vyplašený králík.

„Mluvíte anglicky?“ vysmíval se jí.

Studentka s havraními vlasy, sedící napravo od něj, se snažila potlačit smích a ztlumila ho do nepřesvědčivého kašle. Všechny pohledy se teď přesunuly k tomu vyděšenému zvířátku, jehož kůže nabrala sytě rudý odstín. Konečně sklopila hlavu a unikla tak profesorovu pohledu.

„Jelikož se zdá, že se slečna Mitchellová účastní paralelního semináře v jiném jazyce, možná by byl někdo další tak laskav a odpověděl mi na moji otázku?“

Kráska po jeho pravici byla jediná, kdo se nedočkavě přihlásil. Otočila se k němu a se zářivým úsměvem velmi dopodrobna odpovídala, předváděla se, šermovala rukama a citovala Danta v italštině. Když skončila, ušklíbala se dozadu na zbytek třídy a pak zvedla pohled k profesorovi a povzddechla si. Jediné, co jejímu představení chybělo, bylo válení se po podlaze a lísání se k jeho noze, aby mu ukázala svou nehynoucí štěněcí oddanost. (Ne, že by to gesto ocenil.)

Profesor se téměř nepostřehnutelně zamračil, tentokrát ne na nikoho konkrétního, otočil se k nim zády a začal psát na tabuli. Vyplašený králíček potlačoval slzy a pokračoval ve svém čmárání do sešitu. Naštěť se nerozplakal.

O pár minut později, zatímco profesor dál a dál mlel o sporu mezi Guelfy a Ghibelliny, se na králíčkově italském slovníku objevil kus složeného papíru. Dívka ho nejdřív nezaregistrovala, ale další tiché *ehm* znovu přitáhlo její pozornost k dobře vypadajícímu mladíkovi vedle ní. Tentokrát se usmál skoro až dychtivě a podíval se na papír.

Všimla si ho a zamrkala. Opatrně sledovala profesora, který mezi tím neustále zvýrazňoval nekonečné množství italských slov, přitáhla si vzkaz do klína a tiše ho tam rozložila.

Emerson je osel.

Nikdo si toho nevšiml, protože s výjimkou jejího souseda se na ni nikdo nedíval. Jakmile si ta slova přečetla, znovu se jí objevil ve tváři ruměnc. Tentokrát ale jen trocha růžové podél křivky jejich lícních kostí. Usmála se, ne tolik, aby ukázala zuby, dolíčky ve tvářích nebo vrásky od smíchu, ale přesto to byl úsměv.

Zvedla svůj pohled k chlapci vedle sebe a ostýchavě se na něj podívala. Obličej se mu roztáhl do širokého a přátelského úsměvu.

„Něco zábavného, slečno Mitchellová?“

Zorničky těch hnědých očí se rozšířily hrůzou. Úsměv jejího nového přítele rychle zmizel a on se otočil a pohlédl na profesora.

Teď už dobře věděla, že se mu nemůže podívat do těch chladných modrých očí. Místo toho svésila hlavu dolů a v obavách si znovu a znovu kousala plný spodní ret.

„Byla to moje chyba, pane profesore. Jen jsem se ptal, na které straně jsme,“ snažil se ji zachránit.

„To je sotva vhodná otázka od doktoranda, Paule. Ale když už jste se ptal, začali jsme s prvním zpěvem. Věřím, že ho dokážete najít i bez pomoci slečny Mitchellové. Och, a slečno Mitchellová?“

Ocásek vyplašeného králíčka se roztřásl jako ještě nikdy předtím a ona k němu zvedla svůj pohled.

„Uvidíme se po hodině v mé kanceláři.“

2. kapitola

So skončení semináře Julia Mitchellová spěšně zastrčila složený kus papíru, který schovávala na klíně, do italského slovníku pod heslo *asino*.

„Omlouvám se za to všechno. Jsem Paul Norris.“ Přátelský mladík k ní natáhl přes stůl obrovskou tlapu. Jemně mu s ní potřásla a žasla nad tím, jak je její ruka v porovnání s tou jeho malá. Rozmačkal by ji jen sevřením dlaně.

„Ahoj, Paule. Já jsem Julia. Julia Mitchellová.“

„Rád tě poznávám, Julie. Je mi líto, že se profesor choval jako hajzl. Nevím, co ho žere.“ Paul bez špetky jízlivosti označil profesora svým oblíbeným výrazem.

Mírně zrudla a otočila se zpět ke knihám.

„Jsi tu nová?“ nedal se odbýt a trochu naklonil hlavu, jako by se snažil zachytit její pohled.

„Právě jsem přestoupila. Z univerzity Saint Joseph.“

Přikývl, zřejmě mu to něco říkalo. „A jsi v magisterském programu?“

„Ano.“ Ukázala směrem k tabuli v nyní už prázdné učebně. „Asi to tak nevypadá, ale měla jsem tu studovat Danta.“

Paul hvízdal mezi zuby. „Takže jsi tady kvůli Emersonovi?“

Přikývla a on si všiml, že jí na krku začala mírně pulsovat žíla, jak se jí zrychlil tep. Vzhledem k tomu, že pro takovou reakci nedokázal najít vysvětlení, odsunul to stranou. Ale měl si na to vzpomenout později.

„Je těžké s ním pracovat, takže nemá moc studentů. Já u něj píšu dizertační práci, a pak je tu taky Christa Petersonová, kterou už jsi poznala.“

„Christa?“ podívala se na něj tázavě.

„Ta coura vepředu. Je jeho druhý doktorand, ale jejím cílem spíš je stát se budoucí paní Emersonovou. Seminář sotva začal, ale ona mu už peče sušenky, zastavuje se za ním v kanceláři a nechává mu vzkazy po telefonu. Je to k neuvěření.“

Julia znovu přikývla, ale neřekla nic.

„Zdá se, že si Christa není moc vědoma striktní politiky Torontské univerzity ohledně vztahů se studenty.“ Paul obrátil oči v sloup a byl odměněn moc hezkým úsměvem. Řekl si, že by měl Julii Mitchellovou přimět k úsměvu častěji. Ale pro tuhle chvíli to musel odložit.

„Měla bys jít. Chtěl tě po hodině vidět a bude na tebe čekat.“

Julia rychle naházela svoje věci do ošuntělého batohu od L. L. Beana, který nosila už od prvního ročníku na vysoké. „Ehm, nevím, kde má kancelář.“

„Až vyjdeš z učebny, zahni vlevo a pak ještě jednou doleva. Má tu rohovou místnost na konci chodby. Hodně štěstí, uvidíme se na příští hodině, když ne dřív.“

Vděčně se usmála a opustila posluchárnu.

Jakmile zahrnula za roh, všimla si, že dveře profesorovy kanceláře jsou pootevřené. Nervózně se před nimi zastavila a přemýšlela, jestli by měla nejdřív zaklepat, nebo rovnou nakouknout dovnitř. Po chvíli uvažování se rozhodla pro první možnost. Narovнала se v ramenu, zhluboka se nadechla, zadržela dech a zvedla ruku k dřevěnému obložení dveří. A tehdy ho uslyšela.

„Promiň, že jsem nezavolal zpátky. Měl jsem seminář!“ vyštěkl nahlas rozzlobený hlas, teď až moc dobře povědomý. Nastalo krátké ticho, než pokračoval. „Protože to byla první hodina v tomhle roce, ty idiote, a protože když jsem s ní naposled mluvil, říkala, že je v pořádku!“

Julia okamžitě couvla. Znělo to, jako by telefonoval, a křičel. Nechtěla, aby řval i na ni, a tak se rozhodla utéct a s následky se vypořádat později. Jenže její uši zasáhl srdceryvný vzlyk, který se mu vydral z hrdla a kvůli kterému utéct nemohla.

„Samozřejmě, že jsem tam chtěl být! Miloval jsem ji. Jistěže jsem tam chtěl být.“ Zpoza dveří unikl další vzlyk. „Nevím, kdy se tam dostanu. Řekni jim, že přijedu. Pojedu rovnou na letiště, ale nevím, jaký let tak narychlo chytím.“

Odmíchl se. „Já vím. Řekni jim, že je mi to líto. Je mi to tak líto...“ Jeho hlas se vytratil do tichého roztřeseného pláče a Julia slyšela, jak zavěsil telefon.

Aniž by si rozmyslela, co dělá, opatrně nakoukla za dveře.

Muž něco po třicítce měl hlavu složenou v rukách s dlouhými prsty, lokty se opíral o stůl a plakal. Dívala se, jak se mu třesou široká ramena, a poslouchala, jak mu žal a trápení trhá hruď. A cítila soustrast.

Chtěla jít za ním, nabídnout mu soucit a útěchu a obejmout ho kolem krku. Chtěla ho hladit po vlasech a říct mu, že je jí to líto. Krátce si představila, jaké by to bylo, setřít mu slzy z těch pronikavých safírových očí a vidět je, jak se na ni laskavě dívají. Pomyslela na to, že by ho jemně políbila na tvář, jen aby ho ujistila o své účasti.

Ale vidět ho plakat, jako by mu mělo co nevidět puknout srdce, ji přikovalo na místě, a tak žádnou z těch věcí neudělala. Když si konečně uvědomila, kde je, rychle zmizela zpátky za dveře, poslepu vytáhla kousek papíru z batohu a napsala:

*Je mi to líto.
Julia Mitchelllová*

Potom, aniž by úplně přesně věděla, co dělá, přidržela papír u zárubně a přivřela ho tam dveřmi od jeho kanceláře, které si tiše přitáhla k sobě a zavřela je.

Juliiným hlavním povahovým rysem nebyla plachost. Její nejlepší vlastností a tím, co ji charakterizovalo, byl její soucit, zvláštnost, kterou nezdědila ani po jednom z rodičů. Její otec byl slušný člověk a měl sklony být tvrdý a neústupný. Zesnulá matka nebyla v žádném případě soucitná, dokonce ani ke svému jedinému dítěti.

Tom Mitchell toho moc nenamluvil, ale byl dobře známý a obecně oblíbený. Byl správcem budov na susquehannské univerzitě a velitelem hasičů v Selinsgrove Borough v Pensylvánii. Vzhledem k tomu, že místní

hasičský sbor byl čistě dobrovolný, on i jeho dalších pět kolegů museli být za všech okolností neustále na telefonu. Chopil se své role s pýchou a velkou oddaností, což znamenalo, že byl zřídkakdy doma, dokonce ani když zrovna neměl pohotovost. V ten večer, kdy měla Julia svůj první seminář, jí volal z hasičské stanice a měl radost, že mu konečně zvedla mobil.

„Tak jak to jde, Jules?“ V jeho hlase nezazněl žádný sentiment, ale i přesto ji uklidnil a zahřál jako teplá deka.

Vzdychla. „V pohodě. První den byl... zajímavý, ale prima.“

„Chovají se k tobě ti Kanaďani dobře?“

„Ach ano. Všichni jsou velmi milí.“ *To Američani jsou bastardi. No dobře, jeden Američan.*

Tom si jednou nebo dvakrát odkašlal a Julia zatajila dech. Za ta léta ze zkušenosti věděla, že se jí chystá říct něco vážného. Přemýšlela, co by to mohlo být.

„Zlato, Grace Clarková dnes zemřela.“

Julia se posadila na postel a zírala do prázdna.

„Slyšela jsi, co jsem řekl?“

„Ano. Ano, slyšela.“

„Vrátila se jí rakovina. Mysleli si, že je v pořádku, ale vrátilo se to a v době, kdy to zjistili, už to měla v kostech a v játrech. Richard a děti jsou tím dost otřesení.“

Julia se kousla do rtu a potlačila vzlyk.

„Věděl jsem, že tu novinu poneseš těžce. Byla pro tebe jako matka a s Rachel jste byly na střední škole tak dobré kamarádky. Slyšela jsi o tom od ní?“

„Ehm, ne. Ne, neslyšela. Proč mi to neřekla?“

„Nejsem si jistý, kdy zjistili, že je Grace zase nemocná. Dnes jsem byl u nich, abych se s nimi setkal, a Gabriel tam ani nebyl, což je docela problém. Netuším, co zas způsobí, až dorazí. V té rodině je spousta zlé krve.“ Tom tiše zaklel.

„Pošleš jim květiny?“

„Myslím, že ano. Já se v těchhle věcech moc nevyznám, ale mohl bych požádat Deb, aby mi pomohla.“

Deb Lundyová byla Tomova přítelkyně. Julia obrátila při zmínce o ní oči v sloup, ale nechala si svoji nesouhlasnou reakci pro sebe.

„Popros ji, prosím, aby poslala něco i za mě. Grace milovala gardénie. A nech Deb za mě napsat kondolenci.“

„Udělám to. Nepotřebuješ něco?“

„Ne, jsem v pohodě.“

„Potřebuješ nějaké peníze?“

„Ne, tati. Na živobytí mi vystačí stipendium, když budu šetřit.“

Tom se odmlčel, a dokonce ještě dřív, než otevřel ústa, věděla, co se chystá říct.

„Je mi to líto s tím Harvardem. Snad příští rok.“

Julia se narovnal v ramenou a přinutila se k úsměvu, i když to její otec nemohl vidět. „Možná. Promluvíme si později.“

„Měj se, zlato.“

Druhý den ráno šla Julia na univerzitu trochu pomaleji než obvykle a poslouchala hudbu ze svého iPodu. V hlavě si sestavovala e-mail s kondolencí a omluvou pro Rachel, za chůze v duchu vytvářela věty a upravovala je.

V Torontu vál teplý zářijový vítr a jí se to líbilo. Měla ráda blízkost jezera. Líbil se jí sluneční svit a pohoda. Oceňovala úhledné ulice bez smetí. Líbila se jí skutečnost, že je v Torontu a ne v Selinsgrove nebo ve Philadelphii – že je stovky mil daleko od *něj*. Jenom doufala, že to tak i zůstane.

Byla stále duchem u e-mailu pro Rachel, když vstoupila do kanceláře katedry italských studií, aby se podívala do své přihrádky na poštu. Někdo jí poklepal na loket a objevil se v jejím zorném poli.

Vytáhla si sluchátka z uší. „Paule... ahoj.“

Usmál se na ni a sjel pohledem o trochu níž. Julia byla malá, zvláště v teniskách, a vrškem hlavy mu sotva dosahovala do půli hrudníku.

„Jak dopadla schůzka s Emersonem?“ Úsměv mu z tváře zmizel a on se na ni s obavami zadíval.

Kousla se do rtu, nervózní zvyk, se kterým by měla přestat, ale nedokázala to. Dělal to nevědomky. „Uch, já jsem tam nešla.“

Zavřel oči a zaklonil hlavu. Trochu zasténal. „To... není dobré.“

Julia se mu snažila objasnit situaci. „Dveře od jeho kanceláře byly zavřené. Myslím, že zrovna telefonoval... nejsem si jistá. Tak jsem mu nechala vzkaz.“

Paul si všiml její nervozity a způsobu, jakým se její jemně vyklenutá obočí setkala uprostřed. Bylo mu jí líto a v duchu profesora proklínal, že je tak hrubý. Vypadalo, že není těžké ji zranit, a Emerson byl lhostejný k tomu, jaký má jeho postoj vliv na studenty. Proto se Paul rozhodl, že jí pomůže.

„Jestli měl telefon, určitě nechtěl být rušen. Doufejme, že to tak bylo. Jinak bych řekl, že jsi právě vzala svůj osud do vlastních rukou.“ Narovnal se v celé své výšce a nenuceně si protáhl paže. „Dej mi vědět, jestli to bude mít nějaké následky, a já uvidím, co by se s tím dalo dělat. Když bude rvát na mě, snesu to. Nechtěl bych, aby křičel na tebe.“ *Vzhledem k tomu, že to vypadá, že bys umřela strachy, Králíčku.*

Julia chtěla něco říct, ale zůstala raději zticha. Pousmála se a přikývla, oceňovala to. Pak přistoupila k přihrádkám na poštu a vyndala tu svou.

Většinou reklamy. Několik inzerátů z katedry, včetně oznámení o veřejné přednášce, prezentované profesorem Gabrielem O. Emersonem, nazvané *Chtíč v Dantově Pekle: Smrtelný hřích proti sobě samému*. Julia si ten název přečetla několikrát, než ho byla schopná vstřebat. Ale jakmile ho pochopila, tiše si pro sebe překvapeně hvízdla.

A zopakovala to, když si všimla druhého oznámení, které se zmiňovalo, že přednáška profesora Emersona byla zrušena a přesunuta na pozdější datum. A znovu udělala hm, když objevila třetí oznámení, které prohlašovalo, že se všechny semináře, schůzky i setkání s profesorem Emersonem ruší, dokud nebude uvedeno jinak.

Pak znovu sáhla do své přihrádky pro malý útržek papíru. Rozbalila ho a četla:

*Je mi to líto.
Julia Mitchelllová*

Pořád si pro sebe broukala, zatímco si lámala hlavu, co to má znamenat, že našla vlastní vzkaz ve své poště den poté, co ho strčila profesorovi Emersonovi mezi dveře. Ale nakonec se zastavila, stejně jako její srdce, když ten papírek otočila a přečetla si následující:

Emerson je osel.

3. kapitola

Bývaly doby, kdy by se Julia v reakci na takový trapas sesula na zem, stočila se do klubíčka a možná tak zůstala navěky. Ale ve třiaadvaceti letech už byla otrlejší. Takže než aby stála před poštovními příhrádkami a přemýšlela o tom, jak její krátká akademická kariéra právě mizí v plamenech a scvrkává se na hromádku popela u jejích nohou, tiše dokončila ve škole, co potřebovala, a vydala se domů.

Odsunula všechny myšlenky na svou kariéru stranou a udělala čtyři věci.

Za první, strčila si do kapsy nějaké peníze z krabičky pro nouzové případy, která se příhodně nalézala pod její postelí.

Za druhé, došla k nejbližšímu obchodu s lihovinami a koupila si velkou láhev velmi levné tequily.

Za třetí, vrátila se domů a napsala dlouhý a omluvný e-mail Rachel, v němž jí vyjádřila svou soustrast. Účelově se v něm zapomněla zmínit, kde bydlí a co dělá, a odeslala ho raději ze svého gmailového účtu než z univerzitní adresy.

Za čtvrté, šla nakupovat. Tahle činnost byla zamýšlena jako plačtivá a tak nějak srdcelomná pocta pro Rachel i Grace, protože obě milovaly drahé věci, a Julia byla ve skutečnosti na takové utrácení moc chudá.

Když se Julia tenkrát přistěhovala do Selinsgrove a potkala v prvním ročníku na střední škole Rachel, nemohla si dovolit nakupovat. A nemohla moc utrácet ani teď, protože bez možnosti pracovat mimo univerzitu a přilepšit si sotva ušetřila ze stipendia studentky na skromné živobytí. Jako Američanka se studentským vízem měla omezené možnosti sehnat si práci.

Zatímco pomalu procházela kolem krásných výloh na Bloor Street, přemýšlela o své staré kamarádce a o své náhradní matce. Stála před obchodem Prada a vybavovala si tu jedinou příležitost, kdy ji Rachel vzala s sebou na nákup módních značkových bot. Julia ještě ty černé loďičky Prada s jehlovými podpatky měla. Byly schované v krabici od bot vzadu v šatně. Měla je na sobě jenom jednou, v tu noc, kdy zjistila, že byla podvedena, a ačkoliv by je s chutí zničila, stejně jako zničila svoje šaty, nedokázala to. Rachel jí je koupila jako dárek na přivítanou, aniž by věděla, jestli se vlastně Julia ve skutečnosti vrací domů.

Pak stála celou věčnost před butikem Chanel a s pláčem vzpomínala na Grace. Jak vždycky, kdykoliv přišla na návštěvu, zdravila Julii úsměvem a objetím. Jak když Juliina matka za tragických okolností zemřela, jí Grace řekla, že ji miluje a byla by ráda její matkou, kdyby o to stála. Jak pro ni Grace byla vždycky lepší matkou, než kdy k Sharonině hanbě a Juliiným rozpakům byla Sharon.

A když byly všechny její slzy pryč a obchody se na noc zavřely, Julia se pomalu vrátila do svého bytu a začala se obviňovat za to, že byla tak špatná nevlastní dcera, mizerná přítelkyně a příšerný pitomec, který se neumí ani podívat, jestli je útržek papíru, na který napsal svým jménem vzkaz někomu, jehož milovaná matka právě zemřela, prázdný.

Co mu asi muselo běžet hlavou, když ten vzkaz objevil? Julia, povzbuzena panákem tequily, či dvěma nebo třemi, si dovolila položit několik jednoduchých otázek. *Co si o mně musí myslet teď?*

Váhala, jestli si nemá sbalit všechny věci a nasednout do autobusu společnosti Greyhound, který by ji odvezl domů do Selinsgrove, jen aby se s ním nemusela setkat. Styděla se, že jí nedošlo, že to byla Grace, o kom v ten hrozný den mluvil profesor Emerson do telefonu. Ale ji ani nenapadlo, že se jí vrátila rakovina, natož že zemřela. A Julia byla tak naštvaná, že vykročila s profesorem špatnou nohou. Jeho nepřátelství bylo šokující. Ale ještě víc ji překvapil jeho obličej, když plakal. Jediné, na co v té příšerné chvíli myslela, bylo utěšit ho, a tahle samotná myšlenka odvedla její pozornost od toho, aby uvažovala o důvodu jeho zármutku.

Jako by nebylo dost na tom, že mu právě pukalo srdce nad zprávou, že Grace zemřela, aniž by měl příležitost se s ní rozloučit nebo jí říct, že

ji miloval. Nebo že se někdo, nejspíš jeho bratr Scott, do něj bez výčitek pustil za to, že nepřijel domů. Ne, on potom, co ho zničil žal a rozplakal se jako dítě, musel zakusit ten velmi příjemný zážitek, když otevřel dveře, aby odjel na letiště, a našel její lístek s vyjádřením soustrastí. A s tím, co Paul napsal na druhou stranu.

Nádhera.

Julia byla překvapená, že ji profesor na místě nevyhodil ze svého semináře. *Možná si mě pamatuje.* Formulovat tuhle myšlenku pomohl Julii další panák tequily, ale dál přemýšlet nemohla, protože se svalila v bezvědomí na podlahu.

O dva týdny později, když si zase prohlížela schránky na katedře, se Julia nacházela v poněkud lepším stavu. Ano, bylo to, jako by čekala na jízdenku smrti bez naděje na přestup. Ne, neodešla ze školy a neodjela domů.

Byla pravda, že se často červenala jako školačka a byla příšerně stydlivá, ale byla taky tvrdohlavá. A vytrvalá. A hrozně moc chtěla studovat Danta, a pokud to znamenalo zatáhnout do toho neznámého spoluviníka, aby unikla trestu smrti, byla ochotná to udělat.

Jenom tu skutečnost nesdělila Paulovi. Zatím.

„Julianne? Můžete jít na chvilku sem?“ zavolala od svého stolu paní Jenkinsová, hezká postarší sekretářka.

Julia k ní poslušně přistoupila.

„Vy jste měla nějaký problém s profesorem Emersonem?“

„Já, uch, já... nevím.“ Zrudla a začala se bolestivě kousat zevnitř do tváře.

„Dnes ráno jsem dostala dva naléhavé e-maily, ve kterých mě žádá, abych vám s ním sjednala schůzku, jakmile se vrátí. Nikdy tohle pro profesory nedělám. Většinou dávají přednost tomu, aby si rozvrh plánovali sami. Z nějakého důvodu mě požádal, abych mu schůzku s vámi sjednala já a měla ji zaznamenanou ve vaší složce.“

Julia přikývla, vyndala si z batohu diář a snažila se nepředstavovat si, co o ní asi v těch e-mailech psal.

Paní Jenkinsová se na ni netrpělivě podívala. „Takže zítra?“

Juliiin výraz pohasl. „Zítra?“

„Přijede dnes večer a chce se s vámi setkat ve své kanceláři zítra ve čtyři hodiny odpoledne. Můžete se tam dostavit? Musím mu odpovědět na e-mail, abych to potvrdila.“

Souhlasila, zaznamenala si schůzku do svého diáře a předstírala, že je ta poznámka nutná.

„Nenapsal, o co jde, ale uvedl, že je to vážné. Přemýšlím, co to může znamenat...“ hlas paní Jenkinsové se nepřítomně vytratil.

Když Julii skončil školní den, vydala se domů s pomocí seňority Tequily balit.

Do příštího rána měla většinu oblečení spakovanou ve dvou velkých kufrech. Nebyla ochotná sobě (nebo tequile) přiznat porážku, proto si nesbalila úplně všechno, a přistihla se, že si v touze po rozptýlení nervózně pohrává s palci. Takže udělala jedinou věc, kterou by v takové situaci mohl udělat student se špetkou sebeúcty, který odkládá nevyhnutelné, kromě opíjení se a flámování s dalšími podobně postiženými studenty – uklidila byt.

Nezabralo to moc času. Ale když skončila, všechno bylo v naprostém pořádku, lehce provoněné citronem a úzkostlivě čisté. Julia byla na svůj úspěch opravdu pyšná a se vztyčenou hlavou popadla batoh.

Profesor Emerson mezitím rázoval po chodbách katedry a nechával za sebou bez povšimnutí jak studenty, tak kolegy z fakulty. Byl v mizerné náladě a nikdo neměl odvahu si s ním zahrávat.

V tyhle dny byl posedlý touhou něco dělat, ale jeho nedůtklivá povaha se stresem a nedostatkem spánku ještě zhoršila. Byl zřejmě proklet bohy Air Canada, protože na zpáteční cestě z Philadelphie seděl vedle otce s dvouletým dítětem. Dítě ječelo a počuralo se (a profesora Emersona taky), zatímco otec hlasitě chrápal. V pološeru letadla, když se snažil vyčistit si kalhoty od Armaniho, se profesor Emerson přiklonil k názoru, že by vláda měla mít právo laxní rodiče nuceně sterilizovat.

Julia se dostavila na svou schůzku s profesorem Emersonem přesně ve čtyři odpoledne a byla potěšená zjištěním, že má zavřené dveře. Nadšení ji ale brzy opustilo, když si uvědomila, že profesor ve své kanceláři je a vrčí tam na Paula.

Když se o deset minut později Paul objevil, i při své výšce metr devadesát viditelně otřesený, Julia střelila očima k nouzovému východu. Pět kroků a bude za lítacími dveřmi, volná a na útěku před policií kvůli neoprávněnému spuštění požárního poplachu. Zdálo se to jako lákavý nápad.

Paul její pohled zachytil a zavrtěl hlavou, poslal na adresu profesora Emersona několik vybraných nadávek a pak se usmál. „Nechtěla bys se mnou zajít někdy na kafe?“

Julia se na něj překvapeně podívala. Byla dost mimo už kvůli své schůzce, a tak aniž by o tom moc přemýšlela, souhlasila.

Usmál se a naklonil se k ní. „Bylo by jednodušší, kdybych měl tvoje číslo.“

Zrudla a rychle vytáhla kus papíru, zkontrolovala ho, aby si byla jistá, že je nepopsaný, a v rychlosti na něj načmárala svoje číslo na mobil.

Vzal si ho od ní, podíval se na něj a poplácal ji po paži. „Natři mu to, Králíčku.“

Julia neměla čas se ho zeptat, proč si myslí, že její přezdívka je nebo by měla být Králíček, protože už ji volal sice atraktivní, ale netrpělivý hlas. „Tak pojdte, slečno Mitchellová.“

Vešla do jeho kanceláře a nejspíše se zastavila hned za dveřmi.

Profesor Emerson vypadal unaveně. Pod očima měl fialové kruhy a byl velmi bledý, takže vypadal tak nějak hubenější. Jak byl zahloubaný do nějaké složky, jazykem si pomalu přešel po spodním rtu.

Julia na něj zírala, ohromená smyslností jeho úst. Po chvíli, s vynaložením obrovského úsilí, od nich odtrhla zrak a přesunula ho k jeho brýlím. Nikdy předtím je neviděla, možná je nosil, jenom když byl unavený. Ale dnes byly jeho pronikavé safírové oči částečně ukryté za brýlemi značky Prada. Černé obroučky ostře kontrastovaly s teplou hnědou barvou jeho vlasů a modří jeho duhovek, takže se brýle zdály být tím hlavním, co v jeho tváři přitahovalo pozornost. Julia si okamžitě uvědomila, že nejenže ještě nikdy předtím neviděla žádného tak atraktivního

profesora, ona nikdy ani neviděla profesora, který by byl tak pečlivě sladěný dohromady. Mohl by se klidně objevit v reklamní kampani Prada, což ještě nikdy žádný profesor neudělal.

(Je namístě poznamenat, že univerzitní profesori obvykle nebývají obdivováni pro svůj smysl pro módu.)

Znala ho dost dobře, aby věděla, že je náladový. A že si – alespoň v poslední době – potrpí na slušnost a zdvořilost. Věděla, že by asi bylo v pořádku, kdyby se i bez jeho pozvání posadila do jednoho z těch pohodlných kožených křesel, zejména pokud si ji pamatuje. Ale vzhledem k tomu, jak ji oslovil, zůstala stát.

„Prosím, posadte se, slečno Mitchellová.“ Hlas měl chladný a nemilosrdný, a namísto ke křeslu pokynul k nepohodlně vyhlížející kovové židli.

Julia si povzddechla a přešla k tvrdé židli z IKEA, která stála před jednou z masivních vestavěných knihoven. Přála si, aby jí dovolil si sednout jinam, ale rozhodla se, že se s ním nebude dohadovat.

„Přesuňte si židli před můj stůl. Nebudu natahovat krk, abych na vás viděl.“

Postavila se a udělala, co jí řekl, a samou nervozitou jí spadl batoh na podlahu. Trhla sebou a zrudla od hlavy až k patě, když se část drobností z jeho obsahu vysypala ven, včetně tamponu, který se odkutálel kolem stolu profesora Emersona a zastavil se pár centimetrů od jeho kožené aktovky.

Možná si ho nevšimne, dokud nebudu pryč.

Julia si celá v rozpacích dřepala a začala dávat ostatní věci zpět dovnitř. Už to skoro měla, když jí praskl popruh přes rameno a všechno, co bylo v batohu, se s hlasitým třeskem znovu vysypalo na zem. Rychle si klekla na kolena, ale její papíry, pera, iPod, mobil a zelené jablko už se rozletěly na profesorův krásný perský koberec.

Ach, bohové všech studentů a věčných kazisvětů, zabijte mě. Prosím.

„Děláte si ze mě legraci, slečno Mitchellová?“

Julia z toho sarkasmu ztuhla a pohlédla mu do tváře. To, co tam spatřila, ji málem rozplakalo.

Jak může být někdo s andělským jménem tak krutý? Jak může být tak melodický hlas tak drsný? Na chvíli se ztratila v mrazivých hlubinách

jeho oči a toužila po době, kdy na ni shlížely s laskavostí. Ale než by propadla zoufalství, zhluboka se nadechla a rozhodla se, že by udělala líp, kdyby si zvykla na to, jaký je teď. I když to je hrozné a bolestivé zklamání.

Němě zavrtěla hlavou a vrátila se k ukládání věcí do svého teď už roztrženého batohu.

„Očekávám odpověď, když vám pološím otázku. Jste si jistá, že už si to zapamatujete?“ Rychle ji přelétl pohledem a pak se podíval zpět do složky ve svých rukou. „Možná nejste tak chytrá.“

„Omlouvám se, doktore Emersone.“ Zvuk jejího hlasu překvapil dokonce i ji samotnou. Byl tichý, ale pevný. Nebyla si jistá, odkud se vzala její kuráž, ale v duchu děkovala bohům všech studentů, že jí přišli na pomoc... alespoň v tomhle případě.

„Je to *profesor* Emerson,“ odsekl. „Doktorů je dvanáct do tuctu. Dokonce i chiropraktici a podiatři si říkají ‚doktoři.‘“

Julia se pokusila zapnout svůj roztržený batoh, dostatečně potrestaná. Naneštěstí byl zip taky rozbitý. Zadržela dech, tahala za něj a s nevyzpytatelnými kletbami se ho snažila přimět ke spolupráci.

„Mohla byste mě přestat rozčilovat s tím směšným ohavným batohem a sednout si na židli jako normální lidská bytost?“

Viděla, že už je za hranicí zuřivosti, tak položila svou směšnou ohavnost na podlahu a tiše si sedla na nepohodlnou židli. Složila si ruce do klína, jen proto, aby si s nimi nemohla hrát, a čekala.

„Vy se vážně musíte považovat za vtipálka. Jsem si jistý, že *tohle* se vám taky zdálo legrační.“ Hodil po ní kusem papíru, který přistál těsně u jejích tenisek.

Sehnula se, aby ho sebrala, a zjistila, že je to fotokopie toho příšerného vzkazu, který mu tu nechala v den, kdy zemřela Grace.

„Můžu to vysvětlit. Byl to omyl. Já jsem nepsala oba...“

„Nestojím o vaše výmluvy! Žádal jsem vás, abyste se dostavila do mé kanceláře, a vy jste to neudělala, že ne?“

„Ale vy jste měl telefon. Dveře byly zavřené a...“

„Dveře nebyly zavřené!“ Hodil po ní něco, co vypadalo jako vizitka. „Předpokládám, že tohle měl být taky vtip?“

Julia zvedla odhozenou kartičku a zalapala po dechu. Bylo to malé kondolenční přání, takové, co se posílá s květinami:

*Je mi moc líto Vaší ztráty.
Prosím, přijměte mou soustrast.
S láskou,
Julia Mitchelllová*

Podívala se na něj a zjistila, že prakticky srší vzteky. Rychle zamrkala, jak se snažila najít slova, aby se ospravedlnila.

„To není tak, jak si myslíte. Chtěla jsem říct, jak je mi to líto a...“

„Copak jste to neudělala už v tom vzkazu, který jste mi nechala?“

„Ale tohle bylo pro vaši rodinu, která...“

„Moji rodinu z toho vynechte!“ Odvrátil se od ní, zavřel oči a sundal si brýle, aby si mohl rukama protřít obličej.

Julia přešla z oblasti překvapení přímo do země ohromení. *Nikdo mu to nevysvětlil.* On naprosto špatně pochopil její kondolenci a nikdo to nevedl na pravou míru. S pocitem na zvracení si začala lámat hlavu, co to znamená.

Profesor si nevšiml jejího zamyšlení a s herkulovským úsilím se uklidnil, zavřel složku a s opovržením ji odhodil na stůl. Pak na ni upřel svůj pohled.

„Vidím, že jste sem přišla v rámci stipendia studovat Danta. Jsem na téhle katedře jediný, kdo má v současné době studentské práce v této oblasti na starosti. Vzhledem k tomu, že tohle...“ ukázal mezi nimi dvěma „...nebude fungovat, musíte změnit téma své diplomové práce a najít si jiného odborného poradce. Nebo přestoupit na jinou katedru, či ještě lépe, na jinou univerzitu. Budu o svém rozhodnutí s okamžitou platností informovat vedoucího vašeho programu. Hned, když mě omluvíte.“

Otočil se v křesle ke svému notebooku a začal zběsile psát.

Julia byla ohromená. Zatímco tam seděla a tiše vstřebávala nejen jeho tirádu, ale i jeho závěr, profesor promluvil, aniž by se obtěžoval zvednout oči jejím směrem. „To je všechno, slečno Mitchelllová.“

Nehádala se s ním, nemělo to smysl. Stále jako v mrákotách se vyškřábala na nohy a sebrala svůj pohoršující batoh. Přitiskla si ho poněkud nejistě k hrudi a pomalu vyšla z jeho kanceláře. Vypadala skoro jako zombie.

Když opustila budovu a přešla na druhou stranu Bloor Street, uvědomila si, že si vybrala špatný den na to, aby odešla z domova bez kabátu. Ochladilo se a začalo pršet. Tenké tričko s dlouhými rukávy jí promoklo sotva pět kroků od katedry. Nepomyslela na to, vzít si deštník, takže aby se dostala domů, musela ujit pěšky tři dlouhé bloky ve větru, chladu a dešti.

Ach, bohové špatné karmy a bouřek, smilujte se nade mnou.

Během chůze našla alespoň nějakou útěchu v tom, že ta směšná ohavnost, co byla jejím batohem, teď velmi dobře sloužila k zakrytí jejího mokrého a nejspíš i průhledného trička a bavlněné podprsenky. *Sežerte si to, profesore Emersone.*

Jak šla, přemýšlela o tom, co se právě odehrálo v jeho kanceláři. Připravila se na to tím, že si minulou noc pro všechny případy sbalila dva kufry. Ale upřímně věřila, že si ji bude pamatovat. Věřila, že k ní bude laskavý. Jenže nebyl.

Nenechal ji vysvětlit tu kolosální pitomost se vzkazem. Neporozuměl jejím květinám a kondolenci. A skutečně ji vyhodil z kurzu. Bylo po všem. Teď se bude muset s ostudou vrátit do Tomova malého domku v Selinsgrove... a *on* zjistí, že je zpátky, a vysměje se jí. *Oni* se jí budou smát společně. Pitomá Julia. Myslela si, že dokáže odejít ze Selinsgrove a něco ze sebe udělat. Myslela si, že může jít studovat a stát se profesorkou... Co si to chtěla nalhávat? Teď už bylo po všem, alespoň pro tenhle akademický rok.

Julia se podívala dolů na zničený a teď i promočený batoh, jako by to bylo dítě, a pevně si ho přitiskla k hrudi. Po tom, co předvedla svou naprostou neschopnost a pošetilost, už neměla ani důstojnost. A ztratit to všechno před ním, po všech těch letech, to už bylo opravdu víc, než dokázala snést.

Pomyslela na zakutálený tampon pod jeho stolem a věděla, že až se v pět odpoledne sehne pro svou aktovku, její ponížení bude dokonáno. Alespoň že tam nebude, aby se stala svědkem jeho šokované a znechu-

cené reakce. Představila si ho, jak doslova objevuje krávu, která poctila svou přítomností jeho kancelář – ležící na tom krásném perském koberci, kde hlasitě a v bolestech dávala život teleti.

Dva bloky od svého bytu měla Julia své dlouhé hnědé vlasy úplně promočené a přilepené k hlavě v nepoddajných pramenech. Tenisky jí čvachtaly při každém kroku. Déšť se po ní valil, jako by stála pod okapem. Okolo ní se řítily auta a autobusy, ale ona se ani neobtěžovala pokusit se uhnout z cesty, jak ji občas zasáhly proudy špinavé vody z rušné ulice. Stejně jako své životní zklamání to jednoduše přijala.

V tu chvíli se blížil jiný automobil a tenhle zpomalil natolik, aby ji neohodil cákancem z louže. Byl to nově vypadající černý jaguár.

Jaguár zpomalil ještě víc a nakonec zastavil. Když šla Julia kolem, viděla, jak se otevřely dveře u spolujezdce, a mužský hlas zavolal: „Nastupte.“

Zaváhala; ten řidič určitě nevolal na ni. Rozhlédla se kolem, ale byla jediná, kdo byl dost velký blázen, aby se tu procházel v průtrži mračen. Zvědavě přistoupila o krok blíž.

Dobře věděla, že by neměla nasednout do auta s někým cizím, dokonce ani v kanadském městě ne. Ale když se podívala na místo řidiče a viděla, jak jí pohled vracejí dvě pronikavé modré oči, šla pomalu k němu.

„Dostanete zápal plic a umřete. Nastupte si. Odvezu vás domů.“ Jeho tón byl teď jemnější, oheň byl pryč. Tohle byl téměř ten stejný hlas, který si pamatovala.

Takže spíš kvůli té vzpomínce než z jakéhokoliv jiného důvodu vlezla dovnitř, zabouchla za sebou dveře a v duchu se omlouvala bohům jaguárů, že zaneřádí jejich nedotčený černý kožený interiér a neposkvrněné koberečky.

Strnula, když její uši zaplnily tóny Chopinova 9. *nocturna*, opus číslo 2, a sama pro sebe se usmála. Vždycky měla tuhle melodii ráda.

Otočila se čelem k řidiči. „Děkuji vám, profesore Emersone.“

4. kapitola

Sprofesor Emerson špatně odbočil. Jeho život by se také dal popsat jako série špatných odboček, ale tohle bylo úplně náhodou. Zrovna si četl na iPhonu našťvaný e-mail od svého bratra a zároveň řídil jaguára v bouřce uprostřed dopravní špičky v centru Toronto. Následkem toho odbočil z Queen's Parku doleva na Bloor Street, místo aby jel doprava. To znamenalo, že mířil na opačnou stranu od svého domova.

Nebyla žádná možnost, jak se na Bloor Street v době špičky otočit, a byl tak hustý provoz, že mohl jen těžko odbočit doprava a objet ji. A tehdy narazil na velmi promáčenou a uboze vyhlížející slečnu Mitchellovou, courající se po ulici jako bezdomovec, a v záchvatu provinilosti ji pozval do svého auta, které bylo jeho pýchou a radostí.

„Je mi líto, že vám ničím čalounění,“ omluvila se váhavě.

Prsty profesora Emersona sevřely volant. „Mám na to někoho, kdo to bláto vyčistí.“

Julia sklonila hlavu, jeho odpověď ji ranila. Bezvýhradně ji přirovnal k blátu, a to bylo přesně to, co si o ní teď myslel. Byla bláto pod jeho nohama.

„Kde bydlíte?“ zeptal se ve snaze zapojit ji do zdvořilé a bezpečné konverzace na dobu, kterou spolu stráví, což jak doufal, bude trvat jen krátce.

„Na Madisonské. Jen to jen támhle vpravo,“ ukázala kus před ně.

„Já vím, kde je Madisonská,“ odsekl.

Julia se přikrčila k bočnímu okénku a koutkem oka ho pozorovala. Pomalu otočila hlavu, podívala se ven a silně skousla zuby svůj spodní ret.

Profesor Emerson si zaklel pod vousy. Dokonce i pod změní mokrých tmavých vlasů byla hezká – hnědooký anděl v džínách a teniskách. Jeho mysl se nad tím podvědomým zněním jejího popisu pozastavila. Termín *hnědooký anděl* mu byl zvláště známý, ale protože nemohl přemýšlet o tom proč, odsunul tu myšlenku stranou.

„Jaké číslo popisné?“ ztišil svůj hlas natolik, že ho Julia sotva slyšela.

„Čtyřicet pět.“

Přikývl a zakrátko zajel autem před třípatrový cihlový dům, rozdělený na menší byty.

„Děkuji vám,“ zamumlala a ve vteřině se vrhla po klíce, aby utekla.

„Počkejte,“ přikázal a sáhl na zadní sedadlo pro velký černý deštník.

Ztuhla a ohromeně sledovala, jak profesor obchází vůz, aby jí otevřel dveře, a s otevřeným deštníkem čeká, až ona a její ohavnost vystoupí z jaguára. Pak ji doprovodil přes chodník až na schody vedoucí do jejího domu.

„Děkuji vám,“ zopakovala a zatáhla za zip na svém batohu ve snaze ho otevřít a najít klíče.

Profesor se při pohledu na tu ohavnost snažil skrýt svou nechuť, ale neřekl nic. Díval se, jak se potýká se zipem, a pak sledoval její tvář, po které se čím dál víc rozléval ruměncem a vztek, když se jí to nedařilo. Připomněl si její výraz, který měla, když klečela na jeho perském koberci, a napadlo ho, že tenhle současný problém je pravděpodobně jeho vina.

Beze slova jí sebral batoh z rukou a strčil jí do nich teď už zavřený deštník. Trhnutím otevřel zip a přidržel jí ho rozevřený s výzvou, aby do něj sáhla a vyndala klíče.

Našla je, ale byla tak nervózní, že je upustila. Když je sbírala z podlahy, ruce se jí třásky tak strašně, že měla problém najít na kroužku ten správný klíč.

Profesor ztratil veškerou trpělivost, vytrhl jí svazek s klíči z rukou a začal je jeden po druhém zkoušet v zámku. Po úspěšném otevření dveří ji nechal vejít a pak jí je vrátil.

Vzala si od něj ten odporný batoh zpátky a potichu zamumlala poděkování.

„Doprovodím vás do vašeho bytu,“ oznámil jí a následoval ji do chodby. „Jednou mě v hale našeho domu obtěžoval bezdomovec. Člověk nikdy nemůže být dost opatrný.“

Julia se tiše pomodlila k domovním bohům a prosila je, aby jí pomohli rychle najít klíč od bytu. Tentokrát její modlitbu vyslyšeli. Když už se chystala proklouznout za dveře a zavřít mu je pevně, ale ne nevlídně před nosem, zarazila se. Pak, jako by ho znala už léta, se na něj usmála a zdvořile se zeptala, jestli by si nedal šálek čaje.

Přestože byl jejím pozváním překvapen, profesor Emerson zjistil, že aniž by měl příležitost zvážit, jestli je to dobrý nápad, nebo ne, stojí uvnitř jejího bytu. Jak se rozhlížel po stísněném a zchátralém prostoru, rychle došel k závěru, že to dobrý nápad nebyl.

„Mohu vám vzít plášť, profesore?“ vyrušil ho Juliin veselý hlas.

„A kam ho dáte?“ odfrkl si a upjatě poukázal na to, že to nevypadá, že by měla šatnu nebo alespoň věšák u dveří.

Upřela oči na podlahu a sklopila hlavu.

Profesor viděl, jak si nervózně kouše ret, a okamžitě své neuralosti zalitoval. „Odpusťte,“ řekl a podal jí svůj kabát od Burberry, na který byl neobyčejně pyšný. „A děkuji.“

Julia ho opatrně pověsila na háček, který měla připevněný na vnitřní straně dveří, a spěšně odhodila batoh na dřevěnou podlahu. „Pojďte dál a udělejte si pohodlí. Uvařím čaj.“

Profesor Emerson přistoupil k jedné z pouhých dvou židlí v místnosti, posadil se na ni a kvůli Julii se snažil zakrýt svůj odpor. Byt byl menší než jeho koupelna pro hosty a byl vybaven úzkou postelí, přistrčenou ke zdi, karetním stolkem se dvěma židlemi, malou poličkou na knihy z IKEA a zásuvkovým prádelníkem. Všiml si i malé šatny a koupelny, ale nikde neviděl žádnou kuchyň.

Jeho oči se potulovaly po místnosti a hledaly důkazy o jakékoliv kulinářské činnosti, dokud konečně nespočínuly na mikrovlnné troubě a varné plotýnce, které byly poněkud nejistě umístěny na vršku prádelníku. Kousek vedle stála na podlaze malá lednička.

„Mám rychlovarnou konvici,“ řekla Julia rozzářeně, jako by oznamovala skutečnost, že vlastní diamant od Tiffanyho.

Všiml si vody, která z dívky neustále kapala, a pak si začal všimnat oblečení, ze kterého tekla, a najednou si uvědomil, co je pod tím oblečením, protože bylo chladno... a pak spěšně a poněkud chraplavě navrhl, že by měla raději přestat dělat čaj a jít se spíše usušit.

Opět sklopila hlavu, zrudla a zaběhla do koupelny a popadla ručník. O pár vteřin později se objevila s fialovou osuškou, omotanou kolem horní části těla přes mokré oblečení, a s druhým ručníkem v ruce. Přikrčila se, jako by se chystala vytírat mokré stopy, které za sebou zanechala na podlaze od dveří až do místnosti, ale profesor se postavil a zarazil ji.

„Dovolte,“ řekl. „Vy byste se teď měla převléknout, než dostanete zápal plic.“

„A umřete,“ dodala, spíš pro sebe než pro něj, jak mizela do šatny a snažila se přitom nezakopnout o dva velké kufry.

Profesor krátce zauvažoval, proč si ještě nevybalila, ale zatím tu odpověď zamítl jako nedůležitou.

Když stíral vodu z ošlapaného a poškrábaného dřeva, zamračil se. Poté, co skončil, rozhlédl se po zdech a všiml si, že byly kdysi pravděpodobně bílé, ale teď mají špinavě zašedlou barvu, jsou plné prasklin a loupou se. Zkontroloval strop a našel několik velkých skvrn od zatékající vody a v jednom rohu něco, o čem si myslel, že by mohla být začínající plíseň. Otrásl se a přemýšlel, proč pro všechno na světě žije tak krásná dívka jako slečna Mitchellová na tak otřesném místě. Ačkoliv i on musel přiznat, že tu bylo velmi čisto a docela uklizeno. Až neobvykle.

„Kolik platíte nájem?“ zeptal se a mírně se ušklíbl, jak se snažil poskládat svou sto osmdesát sedm centimetrů vysokou postavu a znovu se posadit na tu děsivou věc, která se vydávala za skládací židli.

„Osm set měsíčně včetně služeb,“ zavolala na něj těsně předtím, než vešla do koupelny.

Profesor Emerson s jistou lítostí pomyslel na kalhoty od Armaniho, kterých se po zpátečním letu z Pensylvánie zbavil. Nemohl snést představu, že by nosil něco, co bylo potřísněné močí, i přestože je nechal vyčistit, takže je prostě vyhodil. Ale peníze, které Paulina za ty kalhoty utratila, by slečně Mitchellové zaplatily nájem na celý měsíc. A ještě by zbylo.

Znovu se rozhlédl po malé, až bolestně a pateticky čisté garsonce, ze které se snažila udělat domov. A přesně tím pro ni i byla. Nad její postelí visela velká reprodukce obrazu od Henryho Holidaye *Dante se setkává s Beatrice u mostu Santa Trinita*. Profesor si ji představil, jak leží na polštáři a pozoruje Danta, než usne, dlouhé lesklé vlasy kaskádovitě rozprostřené okolo tváře. Usilovně se snažil odsunout tu představu stranou a přemýšlel o tom, jak je zvláštní, že oba vlastní stejnou malbu. Podíval se na ni pozorněji a s překvapením zjistil, že Julia s Beatrice vykazují pozoruhodnou podobnost – podobnost, kterou dřív nechával bez povšimnutí. Ta myšlenka se mu zakusovala do mysli jako vývrtka, ale on se jí odmítal zabývat.

Zaznamenal na olupujících se stěnách i další menší obrázky s různými italskými náměty: kresba Dómu ve Florencii, skica katedrály svatého Marka v Benátkách, černobílá fotografie kopule katedrály svatého Petra v Římě. Viděl, že parapet okna zdobí řada květináčů s bylinkami, včetně jedné větvičky filodendronu, z níž se zjevně snažila vypěstovat plně vzrostlou odnož. Všiml si, že záclony jsou moc hezké – jemně šeriková barva ladila s přehozem na posteli a polštáři. A její knihovnička se pyšnila množstvím svazků v angličtině i v italštině. Profesor si rychle prohlédl tituly a její amatérská sbírka ho víc než jen trochu zaujala. Ale ve stručnosti, garsonka byla malá, stará, v ubohém stavu, bez kuchyně, a profesor Emerson by v ní nenechal bydlet ani psa, kdyby nějakého měl.

Julia se objevila v něčem, co vypadalo jako cvičební úbor – černá mikina s kapucí a tepláky. Svázala si vlasy a stočila je do uzlu, upevněného na temeni nějakým skřípcem nebo něčím takovým. Ale povšiml si, že i v takovém neformálním oděvu byla atraktivní – velmi atraktivní – a odvažoval by se říct, že i půvabná.

„Mám English Breakfast Tea nebo Lady Grey,“ ozvala se přes rameno, když si klekla na všechny čtyři, aby zasunula zástrčku elektrické konvice do zásuvky pod prádelníkem.

Profesor ji pozoroval, jak tam klečí, právě tak jako v jeho kanceláři, a tiše zavrtěl hlavou. Neměla v sobě žádnou aroganci ani sobeckou pýchu, což věděl, že je dobrá věc, ale vidět ji neustále na kolenou ho bolelo, i když přesně nedokázal říct proč.

„English Breakfast. Proč bydlíte zrovna tady?“

Julia v reakci na jeho ostrý tón rychle vstala. Stále zády k němu našla velkou hnědou konvici a dva překvapivě krásné porcelánové hrnečky s odpovídajícími talířky.

„Je to klidná ulice v příjemné čtvrti. Nemám auto a potřebovala jsem být schopná dojít do školy pěšky.“ Odmlčela se a na každý talířek položila malou stříbrnou lžičku. „Tohle byl jeden z těch hezčích bytů, který jsem ve své cenové kategorii viděla.“ Položila elegantní čajové šálky na stůl, aniž by se na něj podívala, a vrátila se k prádelníku.

„Proč jste se neubytovala na studentské koleji na Charles Street?“

Julia něco upustila. Profesor neviděl, co to bylo.

„Myslela jsem, že půjdu na jinou univerzitu, ale nevyšlo to. V době, kdy jsem se rozhodla jít sem, už bylo na koleji plno.“

„A kam jste chtěla jít?“

Začala se znovu a znovu ustaraně kousat do spodního rtu.

„Slečno Mitchellová?“

„Na Harvard.“

Profesor Emerson jen taktak nespadol z té nepohodlné židle. „Na Harvard? Tak co k čertu děláte tady?“

Julia potlačila tajemný úsměv, jako by znala příčinu jeho hněvu. „Toronto je Harvard severu.“

„Nebudte vyhýbavá, slečno Mitchellová. Na něco jsem se vás ptal.“

„Ano, profesore. A uvědomuji si, že vždycky na svoje otázky očekáváte odpověď.“ Povytáhla obočí a on uhnul pohledem. „Můj otec si nemohl dovolit mi přispívat na vzdělání a peníze, které mi nabídli z univerzity, by mi nestačily, protože životní náklady v Cambridgi jsou mnohem vyšší než v Torontu. Už takhle mám dluh tisíce dolarů, když jsem si vzala studentskou půjčku na univerzitu v Saint Joseph, a proto jsem se rozhodla, že už ho nebudu zvyšovat. To je důvod, proč jsem tady.“

Vrátila se zase do pokleku, aby vypnula konev, teď už s vařící vodou, a profesor v šoku zavrtěl hlavou.

„Tohle v té složce, co mi dala paní Jenkinsová, nebylo,“ namítl. „Měla jste mi to říct.“

Julia si ho nevsímala a začala odměřovat do konvice sypaný čaj.

Naklonil se dopředu na židli a divoce máchl rukou kolem. „Tohle je hrozné místo k životu. Není tu ani pořádná kuchyně. Co tady jíte?“

Položila na stolek konvici a malý stříbrný cedník a posadila se na druhou skládací židli. Začala si pohrávat se svýma rukama.

„Jím hodně zeleniny. Můžu si na vařiči udělat polévku a kuskus. Ten je hodně výživný.“ Hlas se jí trochu třásl, ale snažila se, aby to znělo vesele.

„Nemůžete přežívat na takových blafech – i psi dostávají lepší žrádlo!“

Julia sklopila hlavu, hluboce se začervenala a mrkáním zaháněla slzy.

Profesor se na ni na chvíli zadíval a pak ji konečně spatřil. Jak zaregistroval ten zmučený výraz, který zkřivil její krásné rysy, začal si pomalu uvědomovat, že on, profesor Gabriel O. Emerson, je sebestředný bastard. Ponižil ji za to, že je chudá. Ale být chudý není žádná hanba. Taky kdy-
si býval, dokonce velmi chudý. Ona je chytrá, atraktivní žena, která je současně také studentka. To není žádná hanba. A on přišel do jejího domova, který se pokusila udělat co nejtůlnější, protože neměla, kam jina-
m by šla, a řekl jí, že by se nehodil ani pro psa. Způsobil, že se cítila bezcenná a hloupá, a přitom nebyla ani jedno. Co by mu řekla Grace, kdyby ho teď mohla slyšet?

Profesor Emerson byl osel. Teď už to věděl přinejmenším i on.

„Odpusťte mi,“ začal váhavě. „Nevím, co mě to popadlo.“ Zavřel oči a promnul si je.

„Právě jste ztratil matku.“ Juliin něžný hlas byl překvapivě shovívavý.

A něco uvnitř něj secvaklo. „Neměl bych tu být.“ Spěšně vstal. „Musím jít.“

Julia ho následovala ke dveřím. Zvedla deštník a podala mu plášť. Pak tam stála se sklopenýma očima a planoucími tvářemi a čekala, až odejde. Litovala, že mu ukázala svůj domov, protože byl jasně hluboko pod jeho úrovní. A i když byla jen o pár hodin dřív na svou malou, ale čistou hobití noru pyšná, teď se cítila trapně. Nemluvě o tom, že být znovu ponižena právě před ním věci jenom zhoršovalo.

Kývl na ni, nebo něčemu jejím směrem, cosi si zamumlal pod nos a vyšel ven.

Julia se opřela zády o zavřené dveře a konečně popustila uzdu slzám.

Ťuk. Ťuk.

Věděla, kdo to je. Jednoduše nechtěla otevřít dveře.

Prosím, bohové předražených, ani-pro-psa-ne-dost-dobrych hobitich nor, ať mě nechá v klidu žít. Juliina tichá spontánní modlitba nebyla vyslyšena.

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Rychle si otřela obličej a otevřela dveře na úzkou mezeru.

Zamrkal na ni jako vánoční stromeček, zřejmě to nějak těžce nesl, když si všiml, že mezi jeho odchodem a návratem plakala.

Odkáslala si a podívala se dolů na jeho prošivané polobotky italské výroby, které mírně přešlapovaly na místě.

„Kdy jste naposled jedla steak?“

Julia se zasmála a zavrtěla hlavou. Nepamatovala si.

„No, jeden si dáte dnes večer. Mám hlad a vy se ke mně připojíte na večeři.“

Dovolila si malý, ale zlomyslný úsměv. „Jste si jistý, profesore? Myslela jsem, že *tohle*...“ zopakovala jeho gesto z dřívějšíka „...nebude fungovat.“

Mírně zrudl. „Na tom už teď nesejde. Kromě toho...“ Jeho oči zkoumaly její oblečení a možná až trochu moc dlouho prodlely na křivkách těch krásných ňader.

Julia sklopila zrak. „Měla bych se převléknout.“

„To by bylo nejlepší. Zkuste se obléct vhodně.“

Podívala se na něj s velmi ublíženým výrazem. „Možná jsem chudá, ale pár pěkných věcí mám. Žádná z nich není nestydatá, pokud máte strach, že vám udělám ostudu, když budu vypadat lacině.“

Profesor znovu zrudl a v duchu sám sebe nakopl. „Jen jsem myslel... vhodně do restaurace, kam si já musím vzít sako a kravatu.“ Odvážil se jí věnovat malý úsměv, míněný jako omluvu.

Juliiny oči zabloudily dolů od jeho knoflíčků u límečku na jeho svetr a možná zůstaly viset až trochu moc dlouho na krásných vyrýsovaných prsních svalech. „Přijímám, pod jednou podmínkou.“

„Vy ale vážně nejste v situaci, abyste mohla klást podmínky.“

„Pak sbohem, profesore.“

„Počkejte.“ Strčil mezi dveře svoji drahou italskou botu a zaklínil je, aby zůstaly otevřené. A ani za mák se nestaral o to, jestli si ji odře. „Poslouchám.“

Naklonila hlavu ke straně, a než promluvila, beze slova se na něj zdívala. „Řekněte mi, proč bych s vámi po tom všem, co jste mi řekl, měla jít na večeři.“

Nechápavě se na ni podíval. Pak zrudl až ke kořínkům vlasů a začal koktat. „Já – ehm... to je, já myslím, že... mohla byste říct, že my... nebo vy...“

Julia zvedla jedno obočí a pomalu začala přivírat dveře, bota nebota.

„Počkejte.“ Jeho ruka vystřelila nahoru, aby přidržela dveře a poskytla nějakou úlevu jeho teď už citelně skřípnuté pravé noze. „Protože to, co tam Paul napsal, bylo správně. *Emerson je osel*. A teď už to ví.“

V tu chvíli se na něj usmála a on zjistil, že jí proti své vůli úsměv vrací. Opravdu byla strašně hezká, když se usmívala. Bude se muset postarat o to, aby se usmívala častěji, čistě z estetických důvodů.

„Počkám tu na vás.“ Aniž by jí dal šanci něco namítnout, zvedl ruku a přitáhl si dveře, až se zavřely.

Uvnitř v bytě Julia zavřela oči a zasténala.

5. kapitola

Profesor Emerson přecházel pár minut po chodbě, pak se opřel o zeď a promnul si rukama tvář. Netušil, jak se sem vlastně dostal, nebo co ho přimělo chovat se takovým způsobem, ale bylo to, jako by se válel v hromadě hnoje epických rozměrů. Ve své kanceláři se ke slečně Mitchellové choval neprofesionálně, nebezpečně se to blížilo slovnímu útoku. Pak ji vzal do auta, bez doprovodu, a vstoupil do jejího bytu. Takové chování bylo značně proti předpisům.

Kdyby to byla slečna Petersonová, kterou by svezl, nejspíš by se k němu za jízdy sklonila a rozepnula mu svými zuby poklopec na kalhotách. Profesor se při tom pomyšlení otrásl. A teď se chystal vzít slečnu Mitchellovou na večeři, dokonce na *steak*. Pokud tohle neporušovalo univerzitní politiku ohledně vztahů, pak nevěděl, co jiného by mohlo.

Zhluboka se nadechl a pokusil se uklidnit. Slečna Mitchellová byla Kalamity Jane, středobod potíží. Stala se obětí pozoruhodného řetězce nehod, počínaje její neschopností jít na Harvard a dalších věcí, se kterými se roztrhl pytel hned od chvíle, kdy se probudila – včetně jeho rozvázné a klidné povahy. A ačkoliv ji litoval, že bydlela v tak žalostných podmínkách, nehodlal riskovat svou kariéru tím, že by jí pomáhal. Byla by úplně v právu, kdyby šla zítra za vedoucím jeho katedry a podala na něj stížnost pro obtěžování. Nemohl dopustit, aby se to stalo.

Dvěma dlouhými kroky přešel chodbu a zvedl ruku, aby znovu zaklepal na její dveře. Chystal se jí nabídnout nějakou chabou výmluvu, která by byla lepší, než kdyby prostě zmizel. Ale zarazil se, když zevnitř uslyšel kroky.

Slečna Mitchellová otevřela dveře a zůstala stát se sklopenýma očima. Měla na sobě jednoduché, ale elegantní černé šaty s výstřihem do V, které jí splývaly ke kolenům. Profesorovy oči klouzaly po jejích křivkách dolů až k překvapivě dlouhým a velmi hezky tvarovaným nohám. A její boty... nemohla to vědět, ale profesor Emerson měl pro ženy v nádherných botách s vysokými podpatky slabost. Hlasitě polkl, když se zahleděl na ty úchvatné černé jehlové lodičky, očividně vyrobené některým ze známých návrhářů. Profesor Emerson se jich zatoužil dotknout...

„*Ehm.*“ Julia si mírně odkašlala a on neochotně přesunul pohled od bot k její tváři. S pobaveným výrazem na něj zírala.

Sepnula si vlasy nahoru, ale několik pramenů uniklo a jemně jí splývaly kolem obličeje. Měla na sobě trochu make-upu, její porcelánová pleť byla bledá, ale zářivá, s nádherným odstínem růžové ve tvářích. A její řasy vypadaly tmavší a delší, než si je pamatoval.

Slečna Julianne Mitchellová byla *atraktivní*.

Hodila si přes ramena námořnicky modrý kabát a rychle zamkla dveře od bytu. Profesor jí gestem vybídl k pohybu a mlčky ji následoval chodbou. Jakmile byli venku přede dveřmi, otevřel deštník a poněkud rozpačitě zůstal stát.

Julia se na něj zmateně podívala.

„Bylo by pro mě snazší nás oba schovat, kdybyste se chytila mé paže.“ Nabídl jí loket levé ruky, ve které držel deštník. „Pokud by vám to nevadilo,“ dodal.

Julia se do něj zavěsila a s něžným výrazem k němu vzhlédla.

Mlčky jeli dolů k přístavu, na místo, o kterém Julia slyšela, ale nikdy tam nebyla. Než profesor předal klíče od auta obsluze restaurace, požádal Julii, aby mu z přihrádky v palubní desce podala kravatu. Vyhověla mu a nad faktem, že s sebou v autě vozí úplně novou zabalenou hedvábnou kravatu, se sama pro sebe pousmála.

Jak se pohnula směrem k němu, zachytil závan její vůně a na vteřinu zavřel oči. „Vanilka,“ zamumlal.

„Prosím?“ zeptala se, protože ho dobře neslyšela.

„Nic.“

Stáhl si svetr a ona byla na okamžik odměněna pohledem na jeho hrud' s několika tmavými chloupky, vykukujícími nad rozepnutými knoflíčky jeho košile. Profesor Emerson byl sexy. Měl pohlednou tvář a Julia věřila, že pod oblečením je právě tak přitažlivý. Pro své vlastní dobro se velmi usilovně snažila o tom nepřemýšlet.

Ale neodradilo ji to, aby s ným obdivem a velmi zaujatě sledovala, jak si bez námahy váže kravatu bez zrcadla. Bohužel ji měl nakřivo.

„Nejde mi to... nevidím na to,“ rozčiloval se a bezvysledně se snažil si ji srovnat.

„Mohla bych?“ nadhodila nesměle, protože se ho nechtěla dotknout bez jeho souhlasu.

„Děkuji.“

Julia mu kravatu hbitými prsty rychle urovnala a uhladila a pak lehce rukama přešla dozadu na krk, nahmatala okraj límce a ohrnula mu ho dolů, aby bylo vše v pořádku. Ve chvíli, kdy od něj odtahovala ruku, zrychleně dýchala a v obličeji byla úplně rudá.

Profesor byl vůči její reakci lhostejný, protože byl příliš zaneprázdněný přemýšlením o tom, jak podivně známé mu připadají konečky jejích prstů a proč se mu ty Paulininy nikdy tak známé nezdály. Sundal si z ramínka za svým sedadlem sako a rychle si ho oblékl. Pak s úsměvem a přikývnutím oba vystoupili z auta.

Harbour Sixty Steakhouse byla v Torontu dost známá, slavná a velmi drahá restaurace, vyhledávaná řediteli firem, politiky a dalšími vlivnými osobnostmi. Profesor Emerson tam jedl, protože jejich steak byl lepší než jakýkoliv jiný, který kdy okusil, a on se s průměrem nikdy nespokojil. Takže ho ani nenapadlo vzít slečnu Mitchellovou někam jinam.

Antonio, vrchní číšník, ho vřele pozdravil pevným stiskem ruky a přívalem italských slov.

Profesor odpověděl se stejnou vřelostí, taky italsky.

„A kdo je tahle kráska?“ Antonio políbil Julii ruku, zatímco dál brebentil velmi barvitou italštinou o jejích očích, vlasech a její pleti.

Julia zrudla, poděkovala mu a stydlivě, ale odhodlaně mu odpověděla v jeho vlastním jazyce.

Pravdou bylo, že slečna Mitchellová měla krásný hlas, ale slečna Mitchelová, která mluvila *italsky*, to bylo jako rajska hudba. Její otevírající se a zavírající se ústa, delikátní způsob, jakým téměř zpívala slova, její jazyk, který se čas od času objevil, aby si navlhčila rty... Profesor Emerson si musel připomenout, aby zavřel pusy, když mu spadla brada.

Antonio byl tak překvapený a potěšený její odpovědí, že ji políbil na tváře, a ne jednou, ale dvakrát, a rychle je vedl do zadní části restaurace, kde jim vyhradil podle něj nejlepší a nejromantičtější stůl pro dva. Profesor váhavě postával u své židle, když si uvědomil, o co se Antonio snaží. Už u tohoto stolu seděl dříve, ne tak dávno, ale s někým jiným. Tohle byl omyl a on to potřeboval uvést na pravou míru, ale když si odkašlal, aby nabídl vysvětlení, Antonio se Julie zeptal, jestli by si dala láhev vína z velmi speciální sklizně z toskánské vinice jeho rodiny.

Julia sice poděkovala, ale vysvětlila mu, že *Il Professore* by mohl dávat přednost něčemu jinému. Ten se rychle posadil, a protože ho nechtěl urazit, řekl, že bude potěšen čímkoliv, co mu nabídne. Antonio se rozzářil a spěšně odešel.

„Vzhledem k tomu, že jsme na veřejnosti, myslím, že by to bylo nejlepší, kdybyste se o mně nezmiňovala jako o profesoru Emersonovi.“

Julia se zářivě usmála a přikývla.

„Takže mě prostě oslovujte jen pane Emersone.“

Pan Emerson byl příliš zaměstnán prohlížením menu, než aby si všiml, jak Julia vytřeštila oči, než sklopila pohled ke stolu.

„Máte toskánský přízvuk,“ poznamenal nepřítomně a stále se na ni ještě nepodíval.

„Ano.“

„Jak jste k němu přišla?“

„Strávila jsem druhý ročník na studiích ve Florencii.“

„Vaše italština je poměrně pokročilá na pouhý jeden rok v zahraničí.“

„Začala jsem ji studovat už na střední škole.“

Podíval se přes malý a intimní stůl a zjistil, že se mu vyhýbá pohledem. Studovala menu, jako kdyby to byla zkouška, a kousala si u toho ret.

„Jste zvaná, slečno Mitchellová.“

Její oči vzhledly s tázavým výrazem k jeho.

„Jste mým hostem. Objednejte si cokoliv, na co máte chuť, ale prosím, vyberte si nějaké maso.“ Cítil potřebu dát jí tuhle instrukci, protože výslovným účelem jejich večeře bylo poskytnout jí něco výživnějšího než kuskus.

„Já nevím, co si vybrat.“

„Mohl bych objednat za vás, pokud byste si to přála.“

Přikývla a zavřela menu, ale pořád se s obavami znovu a znovu koukala do rtu.

Právě v tu chvíli se vrátil Antonio a hrdě jim předvedl láhev Chianti s ručně psaným štítkem. Julia se usmála, on otevřel láhev a nalil trochu na ochutnání do její sklenice.

Pan Emerson téměř bez dechu pozoroval, jak znalecky krouží vínem ve sklenici a pak ji zvedá, aby si ho mohla prohlédnout ve světle svíček. Zvedla skleničku k nosu, zavřela oči a přičichla si. Nakonec ji přiložila ke svým plným rtům, ochutnala víno, a než ho spolkla, na chvíli ho podržela v ústech. Otevřela oči, úsměv se jí ještě víc rozšířil a poděkovala Antoniově za jeho vzácný dar.

Antonio zářil, s přehnaným nadšením pochválil pana Emersona za výběr jeho společnosti a naplnil jim oběma sklenice svým nejoblíbenějším vínem.

Mezitím se pan Emerson pokoušel pod stolem upravit, protože pohled na slečnu Mitchellovou, jak ochutnává víno, byl ta nejerotičtější věc, jaké kdy byl svědkem. Nebyla pouze přitažlivá; byla nádherná jako anděl nebo múza. A nebyla pouze nádherná; byla smyslná a hypnotická, ale také nevinná. Její krásné oči odrážely hloubku citu a zářivou čistotu, jaké si nikdy předtím nevyšiml.

Musel od ní odtrhnout svůj zrak a ještě jednou se pro jistotu upravil; náhle se cítil chlípně a více než trochu zahanbeně tou reakcí, kterou v něm vyvolala. Reakcí, která bude vyžadovat později toho večera jeho pozornost. Až bude sám. A obklopen vůní vanilky.

Objednal pro ně jídlo a ujistil se, že požádal o tu největší možnou porci filet mignon. Když začala slečna Mitchellová protestovat, odbyl

její námitky mávnutím ruky a poznamenal, že si zbytek bude moci vzít s sebou domů. Pokud by mělo být po jeho, tohle jídlo by jí vystačilo na několik následujících dní.

Uvažoval, co asi bude jíst, až budou všechny ty zbytky pryč, ale zakázal si o tom dál přemýšlet. Tohle byla jednorázová záležitost, a jenom proto, že na ni křičel a zostudil ji. Po tomhle už budou věci mezi nimi striktně profesionální. Musel ji nechat, aby příštím kalamitám čelila sama.

Co se jí týkalo, Julia byla šťastná, že je s ním. Chtěla mít příležitost si s ním pohovořit, *opravdu* si s ním promluvit, zeptat se ho na jeho rodinu a na pohřeb. Chtěla utišit jeho žal ze ztráty matky. Chtěla mu prozradit svá tajemství a slyšet, jak jí šeptá na oplátku ta svá. Ale s tím, jak na ni odhodlaně, ale poněkud odtaziť zíral, jí bylo jasné, že nedostane, co chce. Takže se jen usmívala, pohrávala si se stříbrnými přístroje a doufala, že nebude její nervozitu a zoufalství shledávat otravnými.

„Proč jste začala na střední škole studovat italštinu?“

Julia zalapala po dechu. Vytřeštila oči a ta krásná rudá ústa zůstala němě otevřená.

Pan Emerson nad její reakcí sraštil obočí. Byla úplně nepřiměřená jeho otázce; přece se jí nezeptal na číslo podprsenky. Oči mu mimoděk sklouzly na oblíny jejích ňader a vrátily se zpět. Zrudl, když mu v hlavě zázračně vytanulo číslo a velikost košíčků.

„Ehm, začala jsem se zajímat o italskou literaturu. O Danta a Beatrice.“ Hrála si na klíně se svým plátěným ubrouskem a kolem oválného obličejje jí volně viselo pár uvolněných pramenů vlasů.

Pomyslel na obrazy v jejím bytě a na její mimořádnou podobnost s Beatrice. Opět se mu ta myšlenka zavrtala do mysli a on ji znovu od-sunul stranou.

„To jsou na mladou dívku pozoruhodné zájmy,“ vybidl ji a dovolil si vtisknout si do paměti její krásu.

„Měla jsem... přítele, který mě k nim přivedl.“ Znělo to, jako by ji to bolelo a opravdu rozesmutnilo.

UVědomil si, že velmi nešetrně otevřel nějakou starou ránu, a tak se rychle odmlčel a snažil se najít bezpečnější půdu, na kterou by se pustil.

„Antonia jste velice zaujala.“

Julia vzhlédla a hezky se usmála. „Je velmi laskavý.“

„Vy s laskavostí rozkvétáte, že? Jako růže.“ Ta slova opustila jeho rty, dřív než měl čas je uvážít, a ve chvíli, kdy je vyslovil, se na něj Julia velmi vřele podívala a on propásl svou šanci na to je odvolat.

To byla poslední kapka. Profesor Emerson začal věnovat pozornost své sklenici vína; rysy měl zamračené a jeho chování citelně ochladlo. Julia tu změnu zpozorovala, ale přijala ji a žádný další pokus o rozhovor neučinila.

Během jídla strávil jasně okouzlený Antonio u jejich stolu více času, než bylo třeba, povídal si italsky s krásnou Julianne a zval ji, aby poctila jeho rodinu svou přítomností a připojila se k nim příští neděli na večeri v kanadsko-italském klubu. Laskavě jeho pozvání přijala a později dostala za odměnu tiramisu, espresso, biscotti, grappu a nakonec i malé čokoládové bonbony Baci. Pěkně jedno po druhém. Profesor Emerson těmito požitky odměněn nebyl, a tak tam jen seděl a napjatě sledoval, jak si to slečna Mitchellová užívá.

Ke konci večera jí Antonio vtiskl do rukou cosi, co vypadalo jako velký piknikový koš, a nedovolil jí ho odmítnout. Poté, co jí pomohl do kabátu, ji několikrát znovu políbil na obě tváře a pak poprosil profesora, aby ji zase brzy přivedl.

Profesor Emerson se narovnal v ramenou a upřel na Antonia kamenný pohled. „To bohužel nepůjde.“ Pak se otočil na patě, vyšel z restaurace a nechal Julii, aby se s tím těžkým košíkem sklesle vláčela za ním.

Během toho, kdy pohledem sledoval ten nesourodý odcházející pár, Antonio přemýšlel, proč si profesor přivedl takovou nádherou bytost na tohle romantické místo, a pak jen stoicky seděl, aniž by s ní mluvil. A navíc ještě celou dobu vypadal, jako by ho něco bolelo.

Když přijeli k bytu slečny Mitchellové, profesor Emerson jí ochotně otevřel dveře a vyndal ze zadního sedadla jaguára piknikový koš. Zvědavě do něj nakoukl a posunul v něm pár věcí, aby si mohl prohlédnout jeho obsah.

„Vino, olivový olej, balsamicový ocet, biscotti, sklenice domácí omáčky Marinara od Antoniovoy manželky a zbylé jídlo. Na nějaký čas budete mít báječný jídelníček.“

„Mnohokrát děkuji.“ Julia se usmála a natáhla ruku pro košík.

„Je těžký. Odnesu vám ho.“ Doprovodil ji ke vchodu do domu a počkal, než odemkla dveře. Pak jí podal jídlo.

Začala zkoumat svoje boty a tváře se jí rozhořely, když pomyslela na to, co potřebovala říct.

„Děkuji vám za pěkný večer, profesore Emersone. Bylo to od vás opravdu velkorysé...“

„Slečno Mitchellová,“ skočil jí do řeči. „Nedělejme to nepříjemnější, než už to je. Je mi líto mé... předchozí hrubosti. Moje jediná omluva je, ech, důvod spíše soukromého charakteru. Takže si podejme ruce a posuňme se dál.“

Natáhl ruku a ona ho za ni vzala. Stiskl jí dlaň a snažil se neudělat jí modřinu; a úplně ignoroval záchvěv, který mu projel žilami, když ucítil její jemnou a hebkou pokožku na své.

„Dobrou noc, slečno Mitchellová.“

„Dobrou noc, profesore Emersone.“

A s tím zmizela dovnitř budovy a zanechala profesora v trochu lepší náladě než odpoledne.

Přibližně o hodinu později seděla Julia na posteli a zírala na fotografii, kterou vždycky mívala pod polštářem. Dívala se na ni velmi dlouho a snažila se rozhodnout, jestli by ji měla zničit, nechat ji tam, kde byla vždycky, nebo ji strčit do šuplíku. Milovala ten obrázek. Byla to ta nejkrásnější fotografie, jakou kdy viděla, ale taky jí hrozně ubližovalo se na ni dívat.

Vzhlédla k překrásnému obrazu, který visel nad její postelí, a snažila se potlačit slzy. Nevěděla, co od svého Danta vlastně očekávala, ale rozhodně to nedostala. Takže s moudrostí, která přichází pouze se zkušeností se zlomeným srdcem, se rozhodla nechat ho jednou provždy jít.

Pomyslela na svou nacpanou provizorní spíž a laskavost, jakou jí prokázal Antonio. Vzpomněla si na hlasové zprávy, které jí zanechal

Paul, v nichž vyjadřoval znepokojení nad tím, že ji nechává s profesorem o samotě, a prosil ji, aby mu zavolala v kteroukoliv hodinu a řekla mu, jestli je v pořádku.

Přešla k prádelníku, otevřela horní zásuvku a zastrčila fotografii s úctou, ale rozhodností úplně dozadu, pod svůdné prádlo, které nikdy nenosila. A s myšlenkou na rozdíly mezi těmi třemi muži, pevně uloženou ve své mysli, se vrátila do postele, zavřela oči a snila o zanedbaném jabloňovém sadu.

6. kapitola

V pátek našla Julia ve své poštovní přihrádce oficiální oznámení, že profesor Emerson vyhověl její žádosti a převezme odborný dohled nad její diplomovou prací. Užasle na ten papír zírала a divila se, proč své rozhodnutí změnil, když k ní zezadu přistoupil Paul.

„Můžeme jít?“

S úsměvem ho pozdravila a strčila oznámení do jakžtakž opraveného batohu. Vyšli z budovy a vydali se pěšky dolů po Bloor Street k nejbližší kavárně Starbucks, která byla asi jeden a půl bloku daleko.

„Chci se tě zeptat na tu schůzku s Emersonem, ale ještě předtím ti musím něco říct.“ Paulův hlas zněl vážně.

Julia na něj pohlédla s výrazem, který se podobal úzkosti.

„Bez obav, Králíčku. Nebude to bolet,“ řekl a poplácal ji po paži. Paulovo srdce bylo téměř tak velké jako on, a tak byl k trápení ostatních velmi citlivý.

„Vím, co se stalo s tím naším vzkazem.“

Julia zavřela oči a zaklela. „Paule, je mi to tak líto. Chtěla jsem ti říct, že jsem to podělala a napsala mu vzkaz na papír od tebe, ale ještě jsem k tomu neměla šanci. Neřekla jsem mu, že jsi to psal ty.“

Paul jí stiskl paži, aby ji zastavil. „Vím to. Řekl jsem mu to já sám.“

S údivem se na něj podívala. „Proč bys to dělal?“

Jak zkoumal hlubiny jejích velkých hnědých očí, byl si naprosto jistý, že udělá, co bude v jeho silách, aby komukoliv zabránil jí ublížit. I kdyby ho to mělo stát jeho akademickou kariéru. I kdyby to znamenalo vytáhnout Emersona ven za budovu katedry italských studií

a nakopat ho do zadku, což si on i jeho domýšlivé pozadí rozhodně zasloužili.

„Paní Jenkinsová mi řekla, že si tě Emerson pozval na kobereček, a mně došlo, že se tě chystá seřvat. Našel jsem kopii toho našeho vzkazu v hromadě papírů, které mi nechal na stole.“ Pokrčil rameny. „To je riziko povolání, když děláš výzkumného asistenta u naprostého vola.“

Paul mírně pobídl Julii k chůzi, ale s další konverzací počkal, dokud jí nekoupil velké vanilkové latté bez cukru. Jakmile se jako kočka uvelebila ve fialovém semišovém křesle a on se ubezpečil, že je v teple a pohodlí, se soucivným výrazem se k ní otočil.

„Je mi jasné, že to byla nehoda. Byla jsi po tom prvním semináři dost mimo. Měl jsem tě do té jeho kanceláře doprovodit. Upřímně, Julie, nikdy jsem ho neviděl chovat se takovým způsobem jako tehdy. Většinou bývá trochu arogantní a nedůtklivý, ale ještě nikdy nebyl vůči studentce tak agresivní. Bylo nepříjemné to jenom sledovat.“

Julia upíjela kávu a čekala, až bude pokračovat.

„Takže, když jsem mezi těmi ostatními blbostmi našel kopii toho lístku, bylo mi jasné, že se tě chystá seřvat na tři doby. Zjistil jsem si, na kdy s ním máš sjednanou schůzku, a domluvil jsem si s ním konzultaci před tebou. Přiznal jsem se mu, že to já napsal ten vzkaz. Dokonce jsem se mu snažil nalhat, že jsem tam zfalšoval tvůj podpis jako vtip, ale neskočil na to.“

„Tohle všechno jsi udělal kvůli mně?“

Paul se usmál a jen tak mimochodem si zase protáhl ruce. „Snažil jsem se ze sebe udělat něco jako lidský štít. Myslel jsem, že když se vyřve na mě a dostane to ze sebe, už mu pro tebe nic nezbyde.“ Zamyšleně studoval její výraz. „Ale asi to nepomohlo, co?“

Vděčně se na něj podívala. „Nikdy dřív pro mě nikdo nic takového neudělal. Vážně jsem tvým dlužníkem.“

„To nestojí za řeč. Jen jsem si přál, aby si vylil vztek na mně. Co ti řekl?“

Julia upřela všechnu svou pozornost na hrnek s kávou a tvářila se, jako by tu otázku neslyšela.

„Až tak zlé, jo?“ Paul si zamyšleně promnul bradu. „No, nejspíš to musel nechat plavat, protože na posledním semináři se k tobě choval zdvořile.“

Julia se uchechtla. „Jistě. Ale nedovolil mi odpovědět ani na jedinou svou otázku, i když jsem zvedla ruku. Byl příliš zaměstnaný tím, nechat Christu Petersonovou, aby všechno mluvení obstarala ona.“

Paul s pobavením pozoroval její náhlý záblesk rozhořčení. „Pusť ji z hlavy. Ta bude mít s Emersonem ještě dost problémů ohledně tématu své dizertace. Nelíbí se mu směr, který si zvolila. Říkal mi to.“

„To je hrozné. Ví to?“

Pokrčil rameny. „Měla by být schopná si to uvědomit. Ale kdoví? Je tak zaměřená na to, aby ho svedla, že nechává svoji práci stranou. Je to trapné.“

Julia si to uložila do paměti pro pozdější využití. Uvolněně se opřela v křesle a užívala si zbytek odpoledne s Paulem. Byl okouzující a přemýšlivý a dodával jí pocit, že je v Torontu ráda. Kolem páté jí zakručelo v žaludku a ona si rozpačitě přitiskla ruku na břicho.

Paul se rozchechtal a usmál se na ni, aby zahnal její rozpaky. Všechno na ní bylo tak roztomilé, včetně toho, jak jí škrundalo v žaludku. „Máš ráda thajské jídlo?“

„Ano. Chodívala jsem ve Philadelphii do jednoho skvělého podniku s...“ Zarazila se, než to jméno vyslovila nahlas. Ta restaurace byla místo, kam vždycky chodívala s *ním*. Mlčky přemýšlela, jestli tam teď chodí *spolu*, jedí u jejího stolu, smějí se nad jídelníčkem, posmívají se jí...

Paul si odkašlal, aby jemně přitáhl její pozornost zase k sobě.

„Promiň.“ Sklonila hlavu a začala se přehrabovat v batohu, ale nehledala nic konkrétního.

„Na konci ulice je skvělá thajská restaurace. Je to o pár bloků dál, takže bychom se trochu prošli. Ale jídlo je vážně dobré. Jestli nemáš jiné plány, rád bych tě pozval na večeři.“

Jeho nervozitu dokazoval pouze lehký a sotva patrný pohyb jeho pravé nohy, který Julia postřehla jenom koutkem oka přes okraj stolku. Vzhledla do jeho hřejivých tmavých očí a krátce si pomyslela, že ve světě má laskavost mnohem větší hodnotu než vášeň, a odpověděla *ano*, dřív než mohla uvažovat o tom říci *ne*.

Usmál se, jako by mu její přijetí té nabídky způsobilo víc než jen skrytou radost, zvedl její batoh a bez námahy si ho hodil přes rameno. „Je pro tebe moc těžký,“ řekl, upíral jí pohled do očí a pečlivě volil každé slovo. „Nech mě ti ho alespoň na chvíli nést.“

Julia se usmála na špičky svých bot a následovala ho ven.

Profesor Emerson šel z práce domů pěšky. Bylo to kousek, ačkoliv když bylo mizerné počasí, nebo když měl odpoledne nějaké schůzky, bral si auto.

Během chůze přemýšlel o veřejné přednášce, kterou měl mít na půdě univerzity, o chtíči v Dantovi. Chtíč byl hřích, na který myslel často a s velkým potěšením. Ve skutečnosti bylo pomyslení na chtíč a jeho nesčetná uspokojení tak vzrušující, že se profesor Emerson přistihl, jak si přitahuje kabát těsněji k tělu, aby ta lehce senzační podívaná na přední část jeho kalhot nepřitahovala neobvyklou pozornost.

A tehdy ji spatřil. Zastavil se a zíral přes ulici na atraktivní brunetku. *Kalamity Julianne.*

Až na to, že nebyla sama. Paul šel vedle ní a nesl její ohavný batoh s knihami. Vesele si povídali a smáli se a kráčeli nebezpečně blízko k sobě.

Tak my už jí nosíme knihy? Chováš se jako puberták, Paule.

Profesor Emerson sledoval, jak se ruce toho páru otřely jedna o druhou, což vyvolalo na tváři slečny Mitchellové drobný, ale hřejivý úsměv. Z Emersonova hrdla se vydralo zavrčení a rty se mu stáhly tak, až odhalily jeho zuby.

Co bylo k čertu tohle? pomyslel si.

Profesoru Emersonovi chvíli trvalo, než se dal dohromady, a jak se opřel o výlohu butiku Louise Vuittona, zkoušel přijít na to, co se právě sakra stalo. Vždycky uvažoval rozumně. Nosil oblečení, aby zakryl nahotu, jezdil autem, jedl vidličkou a nožem a používal plátěné ubrousky. Vydělával peníze prací, která vyžadovala intelektuální schopnosti a bystrost. Ovládal svoje sexuální touhy různými civilizovanými způsoby a nikdy by si nevzal ženu proti její vůli.

A navzdory tomu – když zíral na slečnu Mitchellovou a Paula – si uvědomil, že je zvíře. Cosi primitivního. Cosi divokého. A to cosi ho nutilo chtít jít za nimi, urvat Paulovi ruce od těla a odvléct slečnu Mitchellovou pryč. Beze smyslů ji políbit, přesunout rty na její krk a označit si ji.

Co to kurva je?

To pomyšlení profesora Emersona pekelně vyděsilo. Nestačilo, že byl osel a korunovaný vůl, ještě k tomu byl primitiv, potenciální slintající neandertálec, který cítí nějaké majetnické sklony vůči mladší ženě, kterou stěží zná a která ho nenávidí. Nehledě na fakt, že je jeho studentkou.

Potřeboval se vrátit domů, lehnout si a zhluboka dýchat, dokud se kurva neuklidní. Pak bude muset najít něco jiného, něco silnějšího, co by utišilo jeho nutkání. Bolestně odrhl pohled od těch dvou mladých lidí a během doby, kdy pokračoval ve své cestě domů, vytáhl iPhone a rychle stiskl několik tlačítek.

Po třetím zazvonění se ozval ženský hlas. „Haló?“

„Ahoj, to jsem já. Můžeme se dnes večer sejít?“

Následující středu, když Julia vycházela po Emersonově semináři z budovy katedry, zaslechla, jak na ni volá známý hlas.

„Julie? Julie Mitchellová, jsi to ty?“

Otočila se a najednou ji někdo svíral v objetí tak pevně, až si myslela, že se udusí.

„Rachel,“ vypravila ze sebe, zatímco bojovala o přísun vzduchu.

Hubená dívka s blond vlasy hlasitě vyjekla a znovu Julii objala. „Chyběla jsi mi. Nemůžu uvěřit, jak už je to dlouho! Co tady děláš?“

„Rachel, je mi to tak líto. Je mi líto toho všeho a taky tvé mámy a... všeho.“

Dvě přítelkyně v tichosti sdílely svůj smutek a dlouhou dobu držely jedna druhou.

„Je mi líto, že jsem zmeškala pohřeb. Jak je na tom tvůj táta?“ zeptala se Julia a utírala si slzy.

„Je bez ní ztracený. My všichni jsme. Má teď volno na zotavenou, snaží se vyřešit nějaké záležitosti. Já mám taky dovolenou, ale musela jsem vypadnout. Proč jsi mi neřekla, že jsi tady?“ vyčítala jí Rachel se slzami v očích.

Juliiny oči sebou nervózně trhly od kamarádky k profesorovi Emersonovi, který právě vyšel z budovy a civěl na ni jako vyoraná myš.

„Nebyla jsem si jistá, jestli zůstanu. První dva týdny byly vážně, ehm, drsné.“

Rachel, která byla podle všeho velmi inteligentní, si všimla podivné a tak nějak rozporuplné energie proudící mezi svým adoptivním bratrem a kamarádkou, ale pro tuhle chvíli ji přehlédla.

„Zrovna jsem říkala Gabrielovi, že mu dneska večer uvařím. Pojd s námi domů.“

Julia vytřeštila oči tak, až měla úplně černé a kulaté zorničky a vypadala, že ji zachvátila mírná panika.

Gabriel si odkašlal. „Ach, Rachel, jsem si jistý, že slečna Mitchellová je zaneprázdněna a má jiné plány.“

Julia zachytila jeho výmluvný pohled a začala poslušně přikyvovat.

Rachel se k němu obrátila. „*Slečna Mitchellová?* Byla to na střední škole moje nejlepší přítelkyně a kamarádky se dodnes. Tys o tom nevěděla?“ Rachel pohlédla svému bratrovi do očí a nezhlédla nic, dokonce ani záblesk poznání. „Zapomněla jsem, že vy dva jste se nikdy nesetkali. Bez ohledu na to, tvůj přístup je trochu přehnaný. Udělej mi laskavost a vytáhni si tu osinu ze zadku.“

Otočila se zpátky, aby spatřila Julii, jak jí zaskočil vlastní jazyk. Nebo to tak alespoň vypadalo, protože téměř zmodrala a začala kašlat.

„Mohly bychom se místo toho sejít třeba na oběd. Jsem si jistá, že profes – tvůj bratr tě chce mít jen pro sebe.“ Julia se přinutila k úsměvu, i když si byla dobře vědoma toho, že ji Gabriel za zády své sestry vraždí pohledem.

Rachel přimhouřila oči. „Je to *Gabriel*, Julie. Co je to s vámi dvěma?“

„Je to moje studentka. Existují určitá pravidla.“ Gabrielův tón začal být čím dál víc chladný a nepřátelský.

„Je to moje kamarádka, *Gabrieli*. A já říkám, vykašli se na pravidla!“ Rachel těkala pohledem mezi bratrem a svou přítelkyní a viděla, že Julia

se dívá dolů na svoje boty a Gabriel se na ně mračí. „Mohl by mi, prosím, někdo říct, co se tu děje?“

Když Julia ani Gabriel neodpověděli, Rachel si zkřížila ruce na hrudi a přimhouřila oči. Krátce zauvažovala o Juliině poznámce, že první dva týdny na univerzitě byly drsné, a došla k rychlému závěru.

„Gabrieli Owene Emersono, choval ses k Julii jako osel?“

Julia potlačila smích a Gabriel se zamračil. I přes jejich společné mlčení Rachel ta jejich reakce úplně stačila, aby jí sdělila, že je na správné stopě.

„No, na takové nesmysly nemám čas. Vy dva se teď prostě budete muset usmířit. Jsem tu jen na týden a očekávám, že s vámi oběma strávím spoustu času.“ Rachel chytila oba dva pod paži a táhla je k jaguáru.

Rachel Clarková nebyla ani trochu jako její adoptivní bratr. Byla asistentkou tiskového mluvčího starosty Philadelphie, což sice znělo důležitě, ale nebylo to tak. Ve skutečnosti většinu dní netrávila ničím jiným než listováním v místních novinách a hledáním jakékoli zmínky o starostovi nebo kopírováním tiskových zpráv. Ve zvláště šťastných dnech jí bylo dovoleno aktualizovat starostův blog. Rachel byla štíhlá, měla krásné rysy, dlouhé rovné vlasy, pihy a šedé oči. Byla také velmi otevřená, což občas jejího mnohem staršího introvertního bratra dráždilo.

Během jízdy ke svému bytu Gabriel pevně tiskl rty k sobě, zatímco ty dvě ženské na zadním sedadle žvanily jako středoškolačky, hihňaly se u toho a vzpomínaly. Neměl chuť trávit večer ani s jednou z nich, ale jeho sestra v tuhle chvíli trpěla a on nechtěl udělat nic, co by k jejímu trápení přispělo.

Zanedlouho to ze dvou třetin šťastné trio jelo výtahem v budově Manulife, impozantním luxusním věžáku na Bloor Street. Když vystoupili v nejvyšším patře, Julia si všimla, že na chodbu vedou jenom čtyřery dveře.

Páni. Tyhle byty musí být obrovské.

Poté co Julia vstoupila do jednoho z nich a následovala Gabriela přes malou halu do centrálního otevřeného obývacího prostoru, pochopila, proč bylo jeho estetické cítění v její garsonce tak dotčené. Prostorný byt se pyšnil okny vysokými od podlahy až ke stropu, na kterých drama-

ticky visely ledově modré hedvábné záclony a které vedly na jih k CN Tower a k jezeru Ontario. Podlahy byly z drahého tmavého tvrdého dřeva a zdobily je perské koberce, stěny byly světle šedohnědé.

Zařízení v obývacím pokoji vypadalo, jako by bylo vybráno v obchodě s drahým klasickým nábytkem, počínaje velkou čokoládově hnědou sedačkou potaženou kůží, přitlučenou hřebíčky s ozdobnou hlavičkou, dvěma odpovídajícími křesly, až po ušák z rudého sametu, který stál stranou před krbem.

Julia se dívala na to nádherné červené křeslo a stejně laděnou podnožku s nemalou závistí. Tohle by bylo ideální místo pro posezení v deštivých dnech, kde by mohla popíjet šálek čaje a číst si oblíbenou knížku. Ne, že by někdy měla tu příležitost.

Krb měl plynovou vložku a Gabriel nad jeho obložení pověsil plochou plazmovou televizi, jako by to byl obraz. Zdi a některé kusy nábytku zdobila různá umělecká díla, olejomalby a sošky. Měl tu muzeální kousky římského skla a řecké keramiky, doplněné replikami slavných soch včetně *Venuše Milóské* a Berniniho *Apollóna a Daphne*. Ve skutečnosti, pomyslela si Julia, měl až příliš soch, a všechno to byly ženské akty.

Ale nebyly tu žádné osobní fotografie. Julie považovala za dost podivné, že tu měl černobílé fotografie Paříže, Říma, Londýna, Florencie, Benátek i Oxfordu, ale žádné fotky Clarkových, dokonce ani Grace.

V další místnosti, v blízkosti velkého společenského jídelního stolu, stál ebenový příborník. Julia si s uznáním prohlížela, jak je velký a evidentně velmi drahý. Byl prázdný, kromě velké křišťálové vazy a zdobeného stříbrného podnosu, na kterém stály různé karafy obsahující jantarově zbarvené tekutiny, chladicí nádoba a staromódní křišťálové sklenice. Celou sadu doplňovaly stříbrné kleštičky na led, položené šikmo přes hromádku malých bílých čtvercových plátěných ubrousků s vyšitými iniciálami G. O. E. Julia se pro sebe zahihňala, když si představila, jak by ty ubrousky vypadaly, kdyby Gabrielovo příjmení bylo, řekněme, *Davidson*.

Stručně řečeno, byt profesora Emersona byl esteticky příjemný, stylově zařízený, úzkostlivě čistý, záměrně mužský a velmi, velmi chladný.

Julii napadlo, jestli si vůbec někdy do tohoto mrazivého prostoru vodí ženy, a pak se velmi usilovně snažila nepředstavovat si, co by s nimi dělala, kdyby je sem vzal. Možná že má pro tyhle účely speciální pokoj, aby neposkvrnily jeho drahocenné věci... Přejela rukou po studeném kuchyňském pultu z černé žuly a zachvěla se.

Rachel dala okamžitě předehrát troubu a umyla si ruce. „Gabrieli, proč nevezmeš Julii na velkolepou prohlídku, zatímco budu připravovat večeři?“

Julia svírala svůj batoh na hrudi, zdráhala se položit tak pohoršující věc na jeho nábytek. Gabriel jí ho vzal z rukou a odložil ho na podlahu pod stolkem. Vděčně se na něj usmála a on zjistil, že jí ten úsměv vrací.

Nechtěl slečnu Mitchellovou provázet po svém bytě. A určitě se jí nechystal ukázat svou ložnici a černobílé fotografie, které zdobily její stěny. Ale byla tu Rachel, která mu připomněla jeho povinnosti (neochotně) laskavého hostitele, a on nepovažoval za vhodné, aby jí ukázal jen pokoje pro hosty.

Takže takhle přišel k tomu, že teď stál ve své pracovně, což byla původně třetí ložnice, ale on ji instalací knihoven z tmavého dřeva, vysokých od podlahy až ke stropu, přeměnil na příjemné místo k práci. Julia zírala na všechny ty knihy – tituly nové i vzácné a většinou v tvrdé vazbě; v italštině, latině, francouzštině, angličtině a němčině. Místnost, stejně jako zbytek jeho bytu, byla úmyslně zařízena pro muže. Stejně ledově modré závěsy, stejná tmavá dřevěná podlaha se starožitným perským kobercem ve středu místnosti.

Gabriel stál za svým vyřezávaným a poměrně velkým dubovým stolem. „Líbí se vám?“ ukázal na svou knihovnu.

„Velmi,“ odpověděla Julia. „Je to nádhera.“

Natáhla se, aby pohladila samet rudého ušáku, který byl dvojčetem toho křesla, co obdivovala u krbu, ale měla pocit, že by se mu to nelíbilo. Profesor Emerson byl ten typ, kterému by vadilo, kdyby někdo manipuloval s jeho věcmi, a tak se zarazila právě včas. Nejspíš by po ní vyjel, aby mu ho neumazala svými špinavými prsty.

„To je moje oblíbené křeslo. Je docela pohodlné, kdybyste si ho chtěla vyzkoušet.“

Julia se usmála, jako by jí dal dárek, a dychtivě se do něj usadila, přitáhla si nohy pod sebe a schoulila se jako kotě.

Gabriel by mohl přísahat, že slyší, jak přede. Při pohledu na ni se usmál, na okamžik kvůli takové bezvýznamnosti uvolněný a téměř šťastný. Z náhlého rozmaru se rozhodl ukázat jí jednu ze svých nejcennějších věcí.

„Mám tu něco, co byste měla vidět.“ Mávl na ni a ona vstala a přešla k jeho stolu.

Otevřel zásuvku a vytáhl dva páry bílých bavlněných rukavic.

„Vezměte si je.“ Podal jí jeden pár, který přijala mlčky a opakovala jeho pohyby, když si je natahoval na své dlouhé prsty.

„To je jeden kousek z mého nejcennějšího vlastnictví,“ vysvětlil a vytáhl velkou dřevěnou krabicí z teď už odemčené zásuvky. Položil ji na stůl a Julia se na jeden hrozný okamžik vyděsila, co by mohla najít uvnitř.

Scvrklou hlavu? Možná nějakého bývalého studenta?

Odklopil víko a vytáhl něco, co vypadalo jako kniha. Otevřel ji a teď bylo zřejmé, že je to řada tuhých papírových obálek svázaných dohromady, každá z nich nadepsaná italsky. Opatrně je prolístoval, až našel tu, kterou chtěl, a pak z ní něco vytáhl a držel to opatrně oběma rukama.

Julia při pohledu na tu věc v jeho dlaních zalapala po dechu.

Gabriel se s hrdotí usmál. „Poznáváte to?“

„Samozřejmě! Ale to... to nemůže být *originál*!“

Tiše se zasmál. „Bohužel ne. To by bylo mimo dosah mého malého jmění. Originály se datují do patnáctého století. Tohle jsou reprodukce ze šestnáctého století.“

Držel v ruce kopii slavné ilustrace Danta a Beatrice mezi hvězdami Ráje; originál byl nakreslen perem a inkoustem a podepsán Sandrem Boticellim. Ilustrace měla asi čtyřicet na padesát centimetrů, a přestože to byl jen inkoust na pergamenu, detail byl úchvatný.

„Jak jste ji získal? Nevěděla jsem, že byly nějaké kopie.“

„Nejenže jsou to kopie, které dokonce pravděpodobně kreslil bývalý Botticelliho žák. Ale tahle sada je navíc *kompletní*. Botticelli připravoval k *Božské komedii* sto ilustrací, ale jen devadesát dva se dochovalo. Já mám úplný soubor.“

Julii vytřeštila oči, až byly úplně lesklé vzrušením. „Děláte si legraci.“ Gabriel se zasmál. „Ne, nedělám.“

„Šla jsem se podívat na originály, když byly zapůjčeny do galerie Uffizi ve Florencii. Vatikán jich má osm, tuším, a zbytek je ve vlastnictví muzea v Berlíně.“

„Přesně tak. Myslel jsem, že byste to mohla ocenit.“

„Ale nikdy jsem neviděla zbývajících osm.“

„Nikdo je neviděl. Dovolte mi vám je ukázat.“

Čas letěl, Gabriel předváděl Julii svoje poklady a ona je velmi tiše obdivovala, dokud na ně z haly nezavolal Rachelin hlas.

„Gabrieli, nabídní Julii něco k pití, mohl bys? A přestaň ji nudit těmi starožitnými krámy!“

Zvedl oči v sloup a Julia se zahihňala.

„Jak jste k nim přišel? Proč nejsou v muzeu?“ zeptala se, když sledovala, jak ukládá ilustrace do příslušných obálek.

Pevně sevřel rty k sobě. „Nejsou v muzeu, protože se jich odmítám vzdát. A nikdo neví o tom, že je mám, jen můj právník, pojišťovací agent a teď vy.“

Zatnul čelist, jako by uzavíral všechny další diskuse, a tak se Julia rozhodla, že na něj nebude tlačit.

Bylo pravděpodobné, že ty obrázky byly ukradeny z muzea a že je Gabriel koupil na černém trhu. To by vysvětlovalo jeho zdrženlivost ohledně odhalení jejich existence před světem. Julia se zachvěla, když si uvědomila, že spatřila něco, co vidělo před ní ani ne půl tuctu lidí. A byly tak úchvatné a krásné – opravdová mistrovská díla.

„Gabrieli...“ Rachel stála ve dveřích a kárala ho.

„Dobře, dobře. Co si dáte k pití, slečno Mitchellová?“ Vyšli z pracovny a on přešel do kuchyně k chladničce na nápoje.

„Gabrieli!“

„Julianne?“

Trhla sebou, když to nepovědomé oslovení opustilo jeho rty. Rachel si její podivné reakce všimla a zmizela ve skříňce, kde prohledávala bratry hrnce a pánve.

„Cokoli bude v pořádku, děkuji, prof – Gabrieli.“ Julia potěšeně zavřela oči nad tím, že ho byla konečně schopná oslovit jeho jménem. Pak se posadila na jednu z elegantních židlí u snídaňového baru.

Gabriel vytáhl láhev chianti a postavil ji na pult. „Nechám to tady, aby se dostalo na pokojovou teplotu,“ vysvětlil jen tak do prázdna. Omluvil se a zmizel, pravděpodobně aby se převlékl do něčeho pohodlnějšího.

„Julie,“ zasyčela Rachel a položila na jednu stranu dvojitého dřezu hromadu zeleniny. „Co se to mezi tebou a Gabrielem děje?“

„Na to se musíš zeptat jeho.“

„Mám to v plánu. Ale proč se chová tak divně? A proč jsi mu rovnou neřekla, kdo jsi?“

Julia vypadala, jako by se chystala rozplakat. „Myslela jsem, že si mě bude pamatovat. Ale nevzpomíná si.“ Hlas se jí třásl a ona se zadívala dolů do klína.

Rachel byla slovy své přítelkyně a její přílišnou emocionální reakcí zmatená a okamžitě se k ní rozběhla, aby ji sevřela v objetí. „Neboj se. Teď jsem tady a já ho srovnám. Někde pod vším tím ostatním má srdce. Víím to, jednou jsem ho viděla. Teď mi pomoz omýt nějakou zeleninu. Jehněčí už je v troubě.“

Když se Gabriel vrátil, dychtivě otevřel víno a hříšně se pro sebe usmíval. Měl se na co těšit a věděl to. Pamatoval si, jak Julianne vypadala, když ochutnávala víno, a teď se mu dostane opakování té erotické podívané z tehdejší noci. Cítil, jak v něm párkrát zaškubalo očekáváním a přál si, aby měl někde v bytě tajně umístěnou videokameru. Bylo by asi příliš nápadné, kdyby vytáhl fotoaparát a začal si pořizovat její snímky.

Nejdřív jí láhev ukázal a s uspokojením si povšiml ohromeného výrazu, který jí proběhl po tváři, když si přečetla vinětu. Přivezl si tuhle speciální sklizeň při návratu z Toskánska a trápilo by ho, kdyby se promarnilo na patře někoho, kdo ho neocení. Nalil jí trochu do sklenice a ustoupil, díval se a usilovně se snažil neusmívat.

Julia stejně jako předtím pomalu zakroužila vínem. Zkoumala ho ve světle halogenové zářivky. Zavřela oči a přivoněla si. Pak přiložila rty zralé k políbení k okraji sklenky a pomalu ochutnala, na moment podržela víno v ústech a pak ho polkla.

Gabriel si povzdechl a pozoroval ji, mezitím co víno stékalo jejím dlouhým a elegantním hrdlem dolů.

Když Julia otevřela oči, spatřila Gabriela, jak se před ní mírně kymácí, modré oči ztmavlé, dech poněkud nepravidelný a přední část jeho uhlově šedých kalhot... Hluboce se na něj zamračila. „Jste v pořádku?“

Přešel si rukou přes oči a poddal se tomu. „Ano. Omlouvám se.“ Nalil jí plnou sklenici a druhou pro sebe, začal z ní smyslně upíjet a upřeně ji přes hranu skla pozoroval.

„Nejspíš už máš hlad, Gabrieli. Víím, v jaké zvíře se měníš, když jsi hladový,“ promluvila k nim Rachel přes rameno a dál míchala na sporáku nějakou omáčku.

„Co budeme mít k tomu jehněčímu?“ Pozoroval Julii jako ostríží, když znovu zvedla sklenici ke svým svůdným rtům a dala si velký doušek.

Rachel položila na snídaňový bar plastový box. „Kuskus!“

Julia vyprskla víno a potřísnila jíím Gabriela i jeho bílou košili. V šoku nad svým náhlým záchvatem kašle upustila sklenici a polila jak sebe, tak dřevěnou podlahu. Křišťálový pohár se při dopadu na zem roztrhl u nohou její barové židle.

Gabriel si začal setřásat kapky vína ze své drahé oblekové košile a zaklel. Hlasitě. Julia padla na kolena a rychle se snažila zamést skleněné střepy holýma rukama.

„Přestaňte,“ řekl tiše a díval se na ni dolů přes roh snídaňového baru.

Julia však pokračovala ve své zoufalé snaze a z očí jí tekly slzy.

„Přestaňte,“ řekl hlasitěji a obešel pult.

Přendala si pár skleněných střepů do druhé ruky a snažila se sesbírat ty zbývající kousek po kousku, plazila se žalostně po podlaze jako zraněné štěně, které za sebou tahá zlomenou packu.

„Přestaňte! Proboha, ženská, *dost*. Pořežete se na cáry.“ Gabriel se nad ní hrozivě tyčil a jeho zlost na ni sestupovala z výšky jako boží hněv.

Vytáhl ji pod ramenem na nohy, přinutil ji vysypat sklo z rukou do mísy na pultu a pak ji odvedl halou do koupelny pro hosty.

„Posaďte se,“ nařídil.

Julia si sedla na zavřenou toaletní mísu a vydala tlumený, ale třaslavý vzlyk.

„Natáhněte ruce.“

Její dlaně byly potřísněné červeným vínem a několika malými stružkami krve. Mezi ranami se jí v dlaních třpytilo pár skleněných střepů. Gabriel několikrát zaklel, zavrtěl hlavou a otevřel lékárníčku. „Vy neumíte moc poslouchat, že?“

Julia zamrkala, aby setřásla slzy, litovala, že si je nemůže setřít rukama.

„A neděláte, co se vám řekne.“ Podíval se na ni a náhle se zarazil.

Nevěděl, proč se zastavil. A pokud byste se ho později zeptali, nejspíš by pokrčil rameny a nedokázal by vám to vysvětlit.

Ale jakmile se zarazil v tom, co dělal, a spatřil to ubohé malé stvoření, které se choulilo v rohu a plakalo, cítil... něco. Něco jiného než zlost nebo vztek či vinu nebo sexuální vzrušení. Cítil k ní *soucit*. A lítost nad tím, že ji rozplakal.

Naklonil se a začal jí velmi něžně konečky prstů utírat slzy. Uslyšel zavrnutí, které jí vyšlo z úst, jakmile se jí dotkl, a znovu si všiml, že měl z její kůže velmi povědomý pocit. A potom, co jí utřel všechny slzy, vzal do dlaní její bledou tvář, zvedl jí bradu nahoru... a rychle vycouval a začal jí čistit rány.

„Děkuji vám,“ zamumlala, když si povšimla, s jakou péčí odstraňuje sklo z jejích dlaní. Použil pinzetu a pečlivě vytahoval každý, i ten nejmenší úlomek z její kůže.

„To nestojí za řeč.“

Když bylo všechno sklo pryč, nalil jód na pár smotků vaty.

„Tohle bude pálit.“

Díval se, jak se obrnila proti jeho doteku, a mírně sebou škulb. Myšlenka, že jí ublíží, se mu vůbec nelíbila. Byla tak něžná a křehká. Trvalo celou minutu a půl, než posbíral odvahu dát jí na ty rány jód, a ona tam celou tu dobu seděla, oči vytřeštěné, kousala si ret a čekala, až to konečně udělá.

„Tak,“ řekl stroze, jakmile otřel poslední zbytky krve. „Už je to lepší.“

„Odpusťte, že jsem rozbila tu sklenici. Víím, že byla z křišťálu.“ Její tichý hlas přerušil jeho snění, zatímco vracel vybavení lékárníčky zpět na svoje místo.

Mávl nad tím rukou. „Mám jich tucty. Je tu dole obchod s křišťálem. Koupím si jinou, až ji budu potřebovat.“

„Ráda bych ji tam doplnila.“

„To si nemůžete dovolit.“ Ta slova unikla z jeho úst, aniž by si to uvědomil. S hrůzou sledoval, jak Juliin obličej nejdřív zrudl a pak prudce zbledl. A samozřejmě, že sklopila hlavu a začala se kousat zevnitř do tváře.

„Slečno Mitchellová, ani ve snu by mě nenapadlo vzít si od vás peníze. To by porušilo všechna pravidla pohostinnosti.“

A to bychom nemohli dopustit, pomyslela si Julia.

„Ale úspěšila jsem vám i košili. Prosím, nechte mě vám ji nechat vyčistit.“

Gabriel se zadíval na svou krásnou, ale teď už samozřejmě zničenou košili a v duchu zanađával. Tuhle miloval. Paulina mu ji koupila v Londýně. A neexistovala možnost, že by z ní šly Juliiny sliny smíchané s chianti vůbec někdy odstranit.

„Taky jich mám několik,“ zalhal hladce. „A jsem si jistý, že ty skvrny půjdou dolů. Rachel mi pomůže.“

Julia si horními zuby opakovaně kousala spodní ret. Gabriel ten pohyb spatřil a udělal se mu trochu nevolno, jako kdyby měl nějakou mořskou nemoc, ale její rty byly tak rudé a žádostivé, že od nich nemohl odtrhnout zrak. Bylo to trochu jako dívat se na autonehodu ve stoje na palubě lodi.

Naklonil se a poplácal ji po hřbetu ruky. „Nehody se stávají. Není to ničí vina.“ Usmál se a byl odměněn velmi hezkým úsměvem na oplátku, když si konečně přestala kousat ten ret.

Podívejte se na ni. Trocha laskavosti, a ona rozkvete. Úplně jako růže otevírající své okvětní lístky.

„Je v pořádku?“ zeptala se Rachel, která se náhle objevila vedle nich.

Gabriel rychle stáhl ruku a povzdechl si. „Ano. Ale Julianne zjevně nenávidí kuskus.“ Potutelně na ni mrkl a sledoval, jak se jí šíří ruměnc z tváří přes všechnu její porcelánovou pleť. Opravdu byla hnědooký anděl.

„To je v pořádku. Udělám místo něj rýžový pilaf.“ Rachel zmizela, Gabriel ji následoval a nechal Julii, aby si uklidnila srdce, které se jí chystalo vyskočit z hrudníku.

Zatímco Rachel uklízela zavržené obiloviny do ledničky, Gabriel odešel do své ložnice, aby si převlékl špinavou košili, a hodil ji s notnou dávkou lítosti do odpadkového koše. Pak se připojil v kuchyni ke své sestře, aby uklidil rozbitou sklenici a víno z podlahy.

„Existuje pár věcí, které ti musím o Julii říct,“ začala a mluvila k němu přes rameno.

Gabriel vyhodil skleněné střepey do koše na odpadky. „Raději bych to nerozebíral.“

„Co je to s tebou? Je to moje kamarádka, proboha!“

„A moje studentka. Neměl bych o jejím osobním životě nic vědět. Už její přátelství s tebou představuje střet zájmů, kterého jsem si nebyl vědom.“

Rachel narovnala ramena a tvrdohlavě zavrtěla hlavou, šedé oči jí ztmavly. „Víš co? Nezajímá mě to! Mám ji moc ráda a máma ji taky milovala. Takže si na to přišťe vzpomeň, až zase budeš v pokušení na ni křičet.“

Byla zničená, ty blbče. To je důvod, proč se mi celý minulý rok ani neozvala. A teď *konečně* vylezla ze své ulity a mohla bych dodat, že z takové, o které jsem si myslela, že ji *nikdy* neopustí, a ty ji tam strkáš zpátky s tou svou... arogancí a povýšeností! Takže přestaň s těmi rochesterovskými – darcyovskými – heathcliffovskými domyšlivými povýšeneckými kravinami a zacházej s ní jako s pokladem, kterým ve skutečnosti je! Nebo se sem vrátím a vrazím ti jehlu do zadku!“

Gabriel se narovnal a hodil po ní zničující pohled. „Tu ‚jehlu‘ mám chápat, jako že myslíš dámskou botu?“

Necouvla. Ani sebou necukla. Ve skutečnosti povyrostla. Skoro až hrozivě.

„Fajn, Rachel.“

„Dobrá. Nemůžu uvěřit, že jsi nepoznal její jméno, po tom, kolikrát jsem ti vyprávěla o tom, jak moc miluje Danta. Tedy, kolik milovníků Danta ze Selinsgrove znáš?“

Naklonil se k ní a políbil ji na zamračené čelo. „Musíš na mě pomalu, Rach. Snažím se nemyslet na nic spojeného se Selinsgrove, pokud jen trochu můžu.“

Její hněv po jeho slovech roztál a pevně svého bratra objala. „Já vím.“

O pár hodin a další láhev drahého chianti později se Julia zvedla k odchodu. „Díky za večeři. Měla bych jít domů.“

„Odvezeme tě,“ nabídla se Rachel a zmizela, aby si našla kabát.

Gabriel se zamračil, omluvil se a vydal se za ní.

„To je v pořádku. Můžu jít pěšky. Není to daleko,“ volala Julia za sourozenci.

„Ani náhodou. Venku je tma a je mi jedno, jak bezpečné Toronto je. Kromě toho prší,“ křikla Rachel, než ji Gabriel zatáhl do ostré diskuse.

Julia zamířila ke dveřím, aby nemusela poslouchat, jak říká, že ji nechce odvézt domů. Ale sourozenci se zakrátko objevili v hale a všichni tři se vydali chodbou k výtahu. Právě když přijel, zazvonil Rachel telefon.

„To je Aaron.“ Pevně Julii objala. „Snažila jsem se ho celý den sehnat, ale měl jednání. Takže se uvidíme na obědě. Bez obav, bráško, mám tvůj náhradní klíč!“

Rachel zamířila zpět do bytu, opustila zamračeného Gabriela a rozrušenou Julii a nechala je odjet výtahem do garáží.

„Chystala jste se mi někdy říct, kdo jste?“ V jeho hlase bylo slyšet mírné obvinění.

Julia zavrtěla hlavou a stiskla ještě pevněji svůj směšný batoh.

Podíval se na něj a tehdy a tam se rozhodl, že ten batoh bude muset jít. Jestli tu ohavnou věc ještě jednou uvidí, zblázní se. A dotkl se ho Paul, což znamenalo, že je zneuctěný. Bude ho muset vyhodit.

Gabriel ji vedl ke svému parkovacímu místu a ona okamžitě zamířila k místu spolujezdce u jaguára.

Stiskl tlačítko na dálkovém ovládnání a zapípal range rover vedle jaguára. „Ehm, tentokrát pojedeme radši tímhle. V dešti je náhon na všechna čtyři kola lepší. Nerad беру jaguára do takového počasí, pokud nemusím.“

Julia se snažila skrýt svůj překvapený výraz nad Gabrielovými rozpaky ze svého bohatství, zvláště když jí otevřel dveře a pomohl jí dovnitř. Zatímco se usazovala na sedadle, přemýšlela, jestli cítil to spojení, které mezi nimi proběhlo, když se dotkl její paže. Ovšemže ho cítil.

„Nechala jste mě, abych ze sebe udělal pitomce.“ Zamračil se a vyjel z garáže.

To jsi zvládl úplně sám, díky. Juliina nevyšlovená narážka se vznášela mezi nimi a ona krátce zapřemýšlela, jak dobrý je asi pan profesor ve čtení myšlenek.

„Choval bych se k vám jinak. Jednal bych s vámi lépe, kdybych to věděl.“

„Vážně? A našel byste si nějakého jiného studenta, kterého byste roztrhal na kusy? Pokud je to tak, jsem ráda, že váš hněv směřoval na mě. Pak jste si nemohl vzít na mušku nikoho jiného.“

Gabriel jí věnoval chladný pohled. „Tohle nic nemění. Jsem rád, že jste Rachelina přítelkyně, ale pořád jste moje studentka, což znamená, že se k sobě musíme chovat profesionálně, slečno Mitchellová. A dávejte si pozor, jak se mnou mluvíte, teď i v budoucnu.“

„Ano, profesore Emersone.“

Hledal v její tváři jakékoliv známky sarkasmu, ale žádné neviděl. Ramena měla shrbená, hlavu sklopenou. Způsobil, že jeho malá růže zvadla. Všechn rozkvět byl úplně pryč.

Tvoje malá růže? Co to k čertu je, Emersone?

„Rachel je moc ráda, že tu jste. Věděla jste, že byla zasnoubená?“

Julia zavrtěla hlavou. „Byla? Už není?“

„Aaron Webster ji požádal o ruku a ona řekla ano, ale to bylo předtím, než Grace...“ Pomalu vydechl. „Rachel se teď necítí na to, aby plánovala svatbu, takže to zrušila. To je taky důvod, proč je tady.“

„Ach ne, to je mi tak líto. Chudák Rachel.“ Povzddechla si. „A chudák Aaron. Měla jsem ho ráda.“

Gabriel se zamračil. „Jsou pořád spolu. Aaron ji samozřejmě miluje a souhlasil, že Rachel potřebuje na nějaký čas pryč. Když jsem byl doma, v domě mých rodičů bylo hodně... hádek. Přijela za mnou, aby se odamtud dostala pryč. Což je opravdu k smíchu, protože já jsem ta černá ovce rodiny a ji všichni milují.“

Julia přikývla, jako by to pochopila.

„Mám problém ovládat svůj hněv, slečno Mitchellová. Mám výbušnou povahu a potíže s kontrolou, a když ztratím nervy, můžu být velmi destruktivní.“

Vytřeštila nad tím prohlášením oči a mírně pootevřela ústa, ale nepromluvila.

„Bylo by... nerozumné, kdybych ztratil nervy v přítomnosti někoho, jako jste vy. Mohlo by to být pro nás oba velmi zničující.“ Jeho příznání bylo tak upřímné a tak děsivé, ta slova se do ní propalovala jako oheň.

„Hněv je jedním ze sedmi smrtelných hříchů,“ poznamenala a odvrátila se od něj, aby se podívala z okna, a snažila se potlačit pálivý pocit ve svém nitru.

Hořce se zasmál. „Je pozoruhodné, že jich mám všech sedm; neobtěžujte se počítat. Pýcha, závist, hněv, lenost, lakota, obžerství, *chtíč*.“

Zvedla obočí, ale neotočila se. „Tak nějak o tom pochybuji.“

„Nečekám, že tomu porozumíte. Vy jste magnet jen na nehody, slečno Mitchellová, zatímco já jsem magnet na hřích.“

Teď už se k němu obrátila. S výrazem rezignace se na ni usmál a ona mu na oplátku nabídla soucitný pohled.

„Hřích není něco, co je přitahováno k lidské bytosti, profesore. Je to přesně naopak.“

„Ne podle mých zkušeností. Vypadá to, že hřích si mě našel, i když jsem ho nehledal. A já nejsem dobrý v odolávání pokušení.“

Podíval se na ni a pak se vrátil očima na silnici.

„Vaše přátelství s Rachel vysvětluje, proč jste poslala ty gardénie. A proč jste napsala tu kondolenci, tak jak jste to udělala.“

„Je mi Grace líto. Taky jsem ji milovala.“

Pohlédl jí do očí. Byly laskavé a otevřené, ale viděl v nich stopy smutku a nevyčíslitelné ztráty.

„Teď už si to uvědomuji,“ přiznal.

„Vy máte rádio přes satelit?“ ukázala na panel, když ho zapnul a stiskl jedno z tlačítek předvolby.

„Ano. Obvykle poslouchám některou z jazzových stanic, ale záleží na náladě.“

Julia zkusmo natáhla k rádiu prst, ale pak ruku stáhla.

Gabriel se nad její zdrženlivosti pousmál a vzpomněl si, jak zavrňela, když jí dal svolení stočit se do jeho oblíbeného křesla. Chtěl, aby zapředla znovu.

„To je v pořádku. Můžete si něco vybrat.“

Projížděla předvolby, usmívala se jeho výběru, který zahrnoval francouzskou CBC stanici a zprávy BBC, až se dostala k poslední, která byla označená jako Nine Inch Nails.

„Je tu celá stanice, věnovaná jenom jim?“ Znělo to nevěřičně.

„Ano.“ Gabriel se trochu ošil, jako kdyby odhalil trapné tajemství.

„A vám se to líbí?“

„Když mám konkrétní náladu.“

Julia stiskla tlačítko jazzové stanice.

Gabriel spíš cítil, než viděl její instinktivní reakci. Nechápal to, ale rozhodl se to nezkoumat.

Julia nenáviděla Nine Inch Nails. Pokaždé, když se ozvali v rádiu, přeladila stanici. Pokud někde hráli nějakou jejich píseň, opustila místnost nebo budovu. Zvuky jejich hudby a obzvláště hlas Trenta Rezora se jí pekelně hnusil, ačkoliv nikdy nikomu neřekla proč.

Slyšela je poprvé tehdy v klubu ještě ve Philadelphii. Tančila s *ním* a *on* se o ni protivně otíral. Nejdřív jí to nevadilo; *on* byl prostě vždycky takový, ale pak začala ta píseň, a jakmile zazněla ta hudba, Julii začalo být trochu špatně. Byly to zvláštní části v úvodu, pak to byl ten hlas a pak i text o zvířecím šukaní a výraz v jeho tváři, když k ní *on* přitiskl čelo a zašeptal jí to, s pohledem upřeným přímo do její duše.

Ať byla Juliina náboženská víra a její nesmělé pokusy o modlitby k menším bohům a božstvům jakékoliv, v tu chvíli věřila, že slyšela ďáblov hlas. Sám Lucifer ji držel v náručí a šeptal jí do ucha. A ta samotná myšlenka spolu s jeho slovy ji vyděsila.

Julia se *mu* vykroutila a utekla na dámskou toaletu, dívala se v zrcadle na bledou a třesoucí se dívku a přemýšlela, co se to k čertu právě stalo. Nevěděla, proč s ní takhle mluvil nebo proč si vybral zrovna tenhle okamžik, aby se projevil. Nicméně, znala *ho* tak dobře, aby věděla, že opakování textu té písničky bylo přiznáním jeho nejhlubších a možná nejtajemnějších úmyslů, a ne jen bezduché papouškování.

Ale Julia nechtěla být ošukaná jako zvíře; chtěla být milovaná. Přísahala by vzdát se sexu navždy, pokud by si myslela, že by jí to zaručilo ten druh lásky, který byl předmětem poezie a mýtů. To byl druh citu, po kte-

rém zoufale toužila, ale ve skutečnosti nevěřila, že by si ho zasloužila. Chtěla být pro někoho múzou – chtěla být uctívaná a zbožňovaná, tělem i duší. Chtěla hrát Beatrice brilantnímu a ušlechtilému Dantovi a navždy s ním přebývat v Ráji. A žít život, který by mohl směle konkurovat kráse Botticelliho ilustrací.

A to byl důvod, proč byla Julia Mitchellová ve věku třiadvaceti let ještě panna, s fotografií muže, který ji pro všechny ostatní zničil, zastrčenou vzadu v zásuvce se spodním prádlem. Celých posledních šest let spala s jeho fotkou pod polštářem. Žádný jiný člověk se jí v porovnání s ním tolik nepřiblížil; žádné pocity náklonnosti se nikdy ani nepodobaly lásce a oddanosti, které v ní vyvolal on. Celý jejich vztah byl založen na jediné noci. Noci, kterou ve vzpomínkách prožívala znovu a znovu...

7. kapitola

Julia zaparkovala svoje kolo vedle velkého bílého domu Clarkových a došla k přední verandě. Nikdy neklepala, když k nim šla na návštěvu, a tak jen vyběhla schody a otevřela prosklené dveře. To, co našla uvnitř, ji šokovalo.

Skleněný konferenční stůl v obývacím pokoji byl rozbitý, koberec potřísněný krví. Křesla a polštáře někdo rozházel všude kolem a na pohovce uprostřed pokoje se k sobě choulili Rachel s Aaronem. Rachel vzlykala.

Julia tam stála a s hrůzou v očích zírala na tu spoušť. „Co se stalo?“

„Gabriel,“ odpověděl Aaron.

„Gabriel? Je zraněný?“

„Ten je v pořádku!“ zasmála se skoro hystericky Rachel. „Byl doma sotva dvacet čtyři hodin, a už se stačil dostat do strkanice s otcem, dvakrát rozplakat mámu a poslat Scotta do nemocnice.“

Aaron konejšivě hladil svou přítelkyni po zádech, aby ji utěšil, a ve tváři měl ponurý výraz.

Julia zalapala po dechu. „Proč?“

„Kdoví? Nikdo nemá ponětí, co se s ním děje. Začal se hádat s tátou, máma se vložila mezi ně a Gabriel do ní strčil. Scott řekl, že ho zabije, jestli se jí ještě někdy znovu dotkne. Takže mu Gabriel dal ránu a zlomil mu nos.“

Julia hleděla na skleněné střepy, které byly teď i s krví zašlapané do koberce. Asi tucet rozdrcených sušenek se válelo mezi sklem a zbytky něčeho, co vypadalo jako dvojice kávových šálků.

„A tohle?“ ukázala na ten hrůzný nepořádek.

„Gabriel srazil Scotta na ten stolek. Scott a táta jsou v nemocnici, máma je zamčená v pokoji a já jdu na noc k Websterovým.“

Rachel začala popostrkovat svého přítele k přednímu vchodu.

Julia stála strnule na místě, neschopná pohybu. „Možná bych si mohla zkusit promluvit s tvou mámou.“

„Nemůžu už v tomhle domě zůstat ani minutu. Moje rodina byla právě zničena.“ S tím Rachel i s Aaronem utekla.

Julia měla v úmyslu vyjít po schodech nahoru a najít Grace, ale zaslechla z kuchyně nějaký zvuk, a tak potichu došla do druhé části domu. Skrz otevřené zadní dveře viděla, že na verandě někdo sedí a zvedá si ke rtům láhev piva. V záblesku slábnoucího slunečního svitu v jeho hnědých vlasech ho Julia poznala. Toho z Racheliny fotografie.

Než měla čas o tom přemýšlet, nohy ji samy vynesly ze dveří a pak už jen zjistila, že sedí v dostatečné vzdálenosti od něj na lenošce, kolena přitážená k bradě. Omotala si ruce kolem holení a pozorovala ho.

Ignoroval ji.

Julia očima zkoumala jeho vzhled a doufala, že si ten obraz vypálí do paměti. Naživo vypadal mnohem líp než jen dobře. Dívala se do jeho modrých, krví podlitých očí, které byly pod hnědým obočím překvapivě krásné. Pohled jí sjel po hraně jeho výrazných lícních kostí, rovném aristokratickém nose a ostře řezané čelisti. Všimla si i lehkého stínu dvou až třídního strniště na tváři a v jamce na bradě. Oči jí spočinuly na jeho plných rtech, a než se jí podařilo neochotně přesunout pohled na jeho modřiny, zachytila křivku a plnost toho spodního.

Gabriel měl podlitiny a krev na pravé ruce a něco fialového na levé tváři. Scottova pěst tam zanechala svůj otisk, ale kupodivu byl Gabriel ještě při vědomí.

„Jdeš trochu pozdě na představení o šesté. Skončilo před třiceti minutami.“ Hlas měl jemný a skoro stejně příjemný jako rysy. Julia si na okamžik pomyslela, jaké by to bylo, slyšet tenhle hlas vyslovit její jméno.

Zachvěla se.

„Tady je deka.“ Ukázal na velkou kostkovanou vlněnou přikrývku, která ležela zmuchlaná u jeho boku. Aniž by se na ni podíval, poplácal vedle sebe.

Julia ho ostražitě pozorovala. Spokojená, že jeho hněv už opadl, popošla k němu, sedla si na nedalekou stoličku a pořád mezi nimi udržovala zdravý odstup. Přemýšlela, jak rychle by dokázal utíkat. A jak rychle by mohla běžet ona, kdyby ji pronásledoval.

Podal jí deku.

„Děkuji,“ zamumlala a přitáhla si ji kolem ramen.

Koutkem oka zahlédla jeho postavu a všimla si, jak uvolněně poskládal svoji značnou výšku do dřevěného zahradního křesla. Černá kožená bunda mu dělala širší ramena a pod látkou těsného černého trička se viditelně rýsovaly jeho prsní svaly. Dlouhé nohy měl oblečené do dobře padnoucích černých džínů a Julia si všimla, že vypadá vyšší a těžší než na těch starých fotkách své sestry.

Chtěla něco říct. Chtěla se ho zeptat, proč se tak rozběsil na tu nejpríjemnější rodinu, jakou kdy potkala. Ale byla moc plachá a příliš se ho bála, než aby to udělala. A tak se ho místo toho zeptala, jestli nemá otvírák na láhve.

Zamračil se na ni, a pak jeden vytáhl ze zadní kapsy kalhot a podal jí ho. Poděkovala mu a dál tam potichu seděla. Otočil se k poloprázdné bedně piv za sebou, vytáhl láhev a přidržel ji před ní.

„Dovol,“ řekl a teď už se na ni podíval a usmíval se. Vzal si zpátky otvírák, jedním plynulým pohybem jí otevřel pivo a ťukl jejich lahvemi o sebe. „Na zdraví.“

Julia si zdvořile usrkla a snažila se tou podivnou kvasnicovou chutí, která jí vnikla do úst, neudusit. Nevědomky si pro sebe něco zabručela a čekala.

„Už jsi někdy dřív ochutnala pivo?“ zazubil se Gabriel.

Zavrtěla hlavou.

„Pak jsem rád, že jsem tvůj první.“

Zrudla a schovala tvář za svými dlouhými hnědými vlasy.

„Co tady děláš?“ nasadil zvědavý výraz.

Julia se odmlčela a přemýšlela, jak to nejlépe podat. „Byla jsem pozvána na večeři.“ *Doufala jsem, že tě konečně poznám.*

Gabriel se zasmál. „Tak tu jsem, myslím, pěkně pohnojil. No, slečno Hnědoočko, připište mi to na účet.“

„Řekneš mi, co se stalo?“ Stále mluvila tiše a snažila se, aby se jí netřásl hlas.

„Řekneš mi, proč jsi ještě neutekla?“ Jeho modré oči našly ty její a on se na ni ostře zadíval.

Znovu sklopila hlavu v naději, že by její akt podřízenosti mohl zchladit nové vzplanutí jeho hněvu. Sedět tu s Gabrielem po tom, co se stalo, bylo hloupé. Byl opilý a nebyl tu nikdo, kdo by ji zachránil, kdyby začal být agresivní. Tohle byla její šance odejít.

Nicméně Gabrielova paže se z nevysvětlitelných důvodů natáhla, aby smazala tu vzdálenost mezi nimi. Odhrnul jí vlasy za ramena a prsty velmi pomalu projížděl skrz jejich vlny, než je odtáhl. Z toho doteku do něj plynulo jakési spojení. Julia ten pocit vstřebávala, znovu tiše zavrňela a úplně zapomněla, na co se ptal.

„Voníš po vanilce,“ poznamenal a přesunul svoje tělo tak, aby se na ni mohl pořádně podívat.

„To je můj šampon.“

Dopil pivo a otevřel si další, dlouze se napil z láhve a pak se k ní znovu obrátil.

„Takhle to vůbec být nemělo.“

„Mají tě rádi, víš. Všichni o tobě pořád mluví.“

„Marnotratný syn. Nebo možná démon. *Démon Gabriel*.“ Hořce se zasmál a téměř jedním lokem dopil pivo. A otevřel si další.

„Byli tak šťastní, že se vracíš domů. Právě proto mě tvoje matka pozvala na večeři.“

„Ona není moje matka. A možná tě Grace pozvala, protože věděla, že potřebuju hnědookého anděla, aby na mě dohlédl.“

Gabriel se k ní naklonil blíž, tak aby mohl vzít do dlaně její tvář. Julia se prudce nadechla, jak ji ten dotek překvapil. Jeho velké modré oči na ni zíraly v alkoholovém opojení. Bříškem palce přešel přes její ruměnc a zaváhal, skoro jako by vstřebával horkost z její kůže. Když odtáhl ruku, Julia nad tou ztrátou málem vykřikla.

Položil láhev na podlahu verandy a rychle vstal. „Zapadá slunce. Chtěla by ses projít?“

Kousla se do rtu. Věděla, že by neměla. Ale tohle byl Gabriel z fotografie a možná její jediná a poslední šance, jak ho vidět a strávit čas v jeho společnosti. Po tom, co se dříve toho dne stalo, pochybovala, že by se ještě někdy vrátil zpátky domů. Alespoň ne po dlouhou, velmi dlouhou dobu.

Odložila příkrývku na stranu a vstala.

„Vezmi tu deku,“ řekl, a když ji sebrala a dala si ji pod paži, vzal její drobnou ruku do své.

Zalapala po dechu. V konečcích prstů ucítila brnění, které se pomalu šířilo její paží, zasáhlo rameno, zabrousilo do srdce a přimělo ho, aby se rozbušilo mnohem rychleji.

Sklonil hlavu blíž k ní. „Už jsi někdy dřív držela chlapce za ruku?“ Zavrtěla hlavou a on se tiše zasmál. „Pak jsem rád, že jsem tvůj první.“

Pomalou kráčeli do lesa a rychle mizeli z dohledu domu Clarkových. Julii se líbil způsob, jakým její ruka pasovala do té jeho a jak jeho dlouhé prsty obtáčely hřbety těch jejích. Držel ji jemně, ale pevně, čas od času ji stiskl, skoro jako by se jí snažil svou přítomností uklidnit. Julia si začínala myslet, že tohle je přesně ten způsob, jak se držet za ruce s někým, s kým k sobě něco cítíte. Ne že by měla nějakou zkušenost.

Byla v těchto lesích jen jednou nebo dvakrát a pokaždé jen s Rachel. Bylo jí jasné, že kdyby se něco zvtřlo, nejspíš by se ve snaze najít cestu domů ztratila. Odsunula takové myšlenky do pozadí své mysli a zaměřila pozornost výhradně na to, jaký je to pocit, držet hřejivou, silnou ruku toho tajemného Gabriela.

„Trávil jsem tu hodně času. Je to tu velmi klidné. Tamhle vepředu je starý jabloňový sad. Ukázala ti ho Rachel?“

Julia zavrtěla hlavou.

Gabriel na ni pohlédl s něčím, co vypadalo jako vážný výraz. „Jsi strašně potichu. Můžeš se mnou mluvit. Slibuji, že tě nekousnu.“ Oslnil ji jedním ze svých okouzlujících úsměvů, tím, který Julia znala z Racheliných fotografií.

„Proč ses vrátil domů?“

Nevyšimal si Juliiny otázky a pokračoval v chůzi, ale cítila, že začal svírat její ruku pevněji. Taký ho co nejvíc stiskla, na znamení, že se nebojí. I když se bála.

„Nechtěl jsem se vrátit, ne takhle. Něco jsem ztratil a byl jsem týdný opilý.“

Gabrielova upřímnost ji překvapila.

„Ale pokud jsi něco ztratil, možná bys to mohl zkusit zase najít.“

Přimhouřil oči. „To, co jsem ztratil, je ztracené navždy.“

Přidal do kroku a Julia musela zrychlit tempo, aby mu stačila.

„Přijel jsem domů pro peníze, až takhle zoufalý a naprosto v prdeli jsem.“ Gabrielův hlas zjihl a Julia ucítila, jak se otrásl. „Byl jsem v prdeli, ještě než jsem zničil všechno a všechny. Ještě než jsi vůbec přišla.“

„Je mi to tak líto.“

Pokrčil rameny a zatáhl ji doleva. „Už jsme skoro tam.“

Průsekem mezi stromy vstoupili na malou mýtinu zarostlou kobercem husté trávy. Po zeleném prostranství byly roztroušené luční květiny, plevel a staré tlející pařezy. Vzduch byl tichý a vibroval klidem. A na okraji toho otevřeného prostoru stálo několik unaveně vypadajících a opotřebovaných starých jabloní.

„To je ono,“ rozmáchl se širokým gestem. „Tohle je Ráj.“

Dovedl Julii k velkému kameni, který z nevysvětlitelných důvodů ležel na okraji mýtiny, a zvedl ji v pase, tak aby se mohla posadit nahoru. Pak si vylezl vedle ní. Julia se zachvěla. Skála už byla ve stínu zapadajícího slunce chladná a studila ji skrz tenké džíny.

Gabriel vyvlékl ramena z bundy a přehodil ji přes její záda. „Dosta-neš zápal plic a umřeš,“ řekl nepřítomně, položil kolem ní svou ruku a přitáhl si ji blíž. Tělesné teplo, které sálalo z jeho holých paží a skrz tričko, ji okamžitě zahřálo.

Zhluboka se nadechla a spokojeně si povzdechla; žasla nad tím, jak dobře se vešla do ohbí jeho paže. Jako by pro něj byla stvořená.

„Ty jsi Beatrice.“

„Beatrice?“

„Dantova Beatrice.“

Julia zrudla. „Nevím, kdo to je.“

Gabriel se uchechtl, jeho teplý dech jí ovanul tvář, jak jí přitiskl svůj nos k uchu. „Oni ti to neřekli? Neřekli ti, že ten marnotratný syn píše knihu o Dantovi a Beatrice?“

Když Julia neodpověděla, otřel se rty o její temeno a letmo ji políbil do vlasů. „Dante byl básník. Beatrice byla jeho múzou. Potkal ji, když byla velmi mladá, a miloval ji na dálku po celý svůj život. Beatrice byla jeho průvodkyní v Ráji.“

Julia měla zavřené oči, poslouchala jeho hlas a vdechovala vůni, která patřila jeho kůži. Byl cítit pižmem, potem a pivem, ale Julia ta rozptýlení ignorovala a soustředila se na vůni, která byla jen Gabrielova. Così velmi mužného a potenciálně nebezpečného.

„Existuje obraz umělce jménem Holiday. Vypadáš jako jeho Beatrice.“ Gabriel sáhl dolů, zvedl ke rtům její bledé prsty a uctivě ji políbil na kůži.

„Tvoje rodina tě miluje. Měl bys to s nimi urovnat.“ Juliina slova ji samotnou překvapila, ale on si ji jen přitáhl blíž k sobě.

„Oni nejsou má rodina. Ne doopravdy. A stejně už je příliš pozdě, Beatrice.“

Julia sebou při tom oslovení trhla a uvědomila si, že ho pivo definitivně dostalo. Ale hlavou, kterou mu spočívala na rameni, neuhnula. Krátce nato ji začal hladit po paži ve snaze přitáhnout její pozornost.

„Tys nevečeřela.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ještě ne.“

„Mohu tě nakrmit?“

Ačkoliv byla smutná, že to musí udělat, zvedla hlavu z jeho ramene. Usmál se na ni a přešel k jedné z pozůstalých jabloní. Prohlížel ovoce visící ve větvích a vybral to největší a nejzralejší červené jablko a pak utrl ještě jedno menší. To malé si dal do kapsy a vrátil se k ní zpátky.

„Beatrice.“ Usmál se a podával jí jablko.

Julia se na něj v transu dívala, jako kdyby to byl poklad.

Gabriel se zasmál a natáhl ruku, nabídl jí ovoce na natažené dlani, jako když dítě podává kostku cukru poníkovi. Julia si ho vzala, okamžitě ho zvedla ke rtům a ukousla si pořádný kus.

Pozoroval ji, jak žvýká, sledoval ji, jak polyká. Pak v tichém zado-stiučinění zaujal bývalou pozici s paží pevně kolem jejího pasu. Přitáhl si jemně její hlavu na rameno a začal jíst svoje menší jablko, které měl schované v kapse.

Nehnutě seděli, slunce zapadalo a těsně předtím, než sad zahalila tma, vzal Gabriel zpod Juliiny paže deku a rozložil ji do trávy jako lůžko. „Pojď, Beatrice.“ Natáhl k ní ruku.

Julia věděla, že by bylo velmi bláznivé ji přijmout a posadit se s ním na deku. Ale bylo jí to jedno. Byla do něj zamilovaná od první chvíle, kdy jí Rachel ukázala jeho fotografii a Julia ji ukradla. Teď, když byl tady, skutečný a opravdový, živý a dýchající, z masa a kostí, jediné, co mohla, bylo tu ruku přijmout.

„Už jsi někdy ležela vedle chlapce a dívala se na hvězdy?“ Stáhl ji dolů na deku, a jak leželi na zádech, pozoroval ji.

„Ne.“

Gabriel si propletl prsty s jejími a položil si jejich spojené ruce nahoru na srdce. Cítila, jak mu pod jejím dotekem pomalu tluče, a nacházela v jeho ustáleném rytmu útěchu.

„Jsi krásná, Beatrice. Jako hnědooký anděl.“

Julia otočila hlavu, aby se na něj mohla podívat, a usmála se. „Já myslím, že ty jsi krásný.“ Plaše mu začala přejíždět konečky prstů po čelisti a žasla nad tím, jaký pocit v ní vyvolává strniště pod její rukou.

Usmál se jejímu doteku a zavřel oči. Dlouho jemně zkoumala jeho rysy, dokud ji nezačala bolet paže.

Otevřel oči. „Děkuji.“

Julia se usmála a stiskla mu ruku, cítila, jak mu srdce jejím pohybem poskočilo.

„Už jsi někdy políbila chlapce?“

Hluboce se začervenala a zavrtěla hlavou.

„Pak jsem rád, že jsem tvůj první.“ Gabriel se vzepřel na boku a naklonil se. Jeho oči jemně zářily, když se na ni dolů usmíval.

Julii se podařilo zavřít víčka, než jeho dokonalá ústa našla její. Vznášela se.

Gabrielovy rty byly teplé a příjemné a rozprostřel je nad jejími ústy opatrně, jako by se bál, že by jí mohl ublížit. Julia nevěděla, jak se líbat, a pořád byla ještě trochu ostražitá, a tak držela ústa zavřená. Gabriel zvedl ruku, aby vzal do dlaně její tvář, hladil ji palcem po kůži a něžně pohyboval rty na jejích.

Ten polibek nebyl takový, jaký čekala.

Očekávala, že bude neopatrný nebo trochu drsný. Čekala, že jeho polibek bude zoufalý a naléhavý a možná i to, že konečky jeho prstů budou přejíždět po její kůži a dolů po těle na místa, kde nebyla připravená nechat ho se dotýkat. Ale on držel své ruce tam, kde byly. Jednou ji hladil po kříži a druhou po tváři. Jeho polibek byl něžný a sladký – takový, jaký si představovala, že dá milenec své milované po dlouhé nepřítomnosti.

Gabriel Julii líbal, jako by ji znal, jako by k němu patřila. Jeho polibek byl vášnivý a plný emocí, jako kdyby každé vlákno jeho bytí roztálo a rozšířilo se do jeho rtů jenom proto, aby jí je mohl dát. Při tom pomyslení jí srdce v hrudi udělalo přemet. Nikdy se neodvažovala doufat v takový první polibek. Když tlak jeho rtů polevil, cítila, jako by jí vytryskly slzy, a věděla, že už ji nikdy nikdo takhle líbat nebude. Zničil ji pro kohokoliv jiného. Navzdýcky.

Gabriel ji pustil, zhluboka si povzdechl a přitiskl jí své rty jemně na čelo.

„Otevři oči.“

Julia se podívala nahoru do páru modrých duhovek, které byly překvapivě jasné a velmi emotivní, ale ona ty emoce nedokázala rozluštit. Usmál se, znovu jí přitiskl rty na čelo, pak se přetočil na záda a zadíval se na hvězdy.

„Na co myslíš?“ Posunula se tak, aby byla stočená do klubíčka u jeho boku, blízko, ale aby se ho tělem nedotýkala.

„Přemýšlel jsem o tom, jak jsem na tebe čekal. Čekal jsem a čekal, ale tys nikdy nepřišla.“ Smutně se na ni usmál.

„Je mi to líto, Gabrieli.“

„Teď jsi tady. *Apparuit iam beatitudo vestra.*“

„Já nevím, co to znamená.“ Znělo to stydlivě.

„To znamená, že nyní se tvoje milovaná zjeví. Ale ve skutečnosti by to mělo být nyní se moje milovaná zjeví. Teď, když jsi tady.“ Přitáhl si ji blíž, provlékl jí ruku pod krkem a dolů kolem pasu, kde ji rozevřel a roztáhl prsty na jejím kříži. „Po zbytek svého života budu snít o tom, jak tvůj hlas vydechuje moje jméno.“

Julia se pro sebe usmála do tmy.

„Už jsi někdy dřív usnula v chlapcově náručí, Beatrice?“

Zavrtěla hlavou.

„Pak jsem rád, že jsem tvůj první.“ Posunul ji tak, aby mu její hlava spočinula na hrudi u srdce a její drobné tělo se dokonale vytvarovalo podél jeho boku. „Jako Adamovo žebro,“ vydechl jí do vlasů.

„Musíš odejít?“ zašeptala a přejížděla mu váhavě všemi směry rukama po hrudi.

„Ano, ale ne dnes večer.“

„Vrátíš se?“ Její hlas zněl téměř jako zakňučení.

Gabriel si zhluboka povzdechl. „Zítرا budu vyhozen z Ráje, Beatrice. Naší jedinou nadějí je, že si mě později najdeš. Hledej mě v Pekle.“

Jemně ji převrátil na záda, položil ruce po obou stranách jejích boků a vznesl se nad ni – oči dokořán –, toužebně a upřeně hleděl do její duše.

A pak snesl své rty k jejím...

8. kapitola

*V*e čtvrtek ráno seděla Rachel u Gabrielova snídaňového baru, popíjela latté a hloubala nad francouzským vydáním Vogue. Nebyla to její obvyklá četba. Rachelin noční stolek ve Philadelphii byl pokrytý knihami o politice, veřejných vztazích, ekonomii a sociologii. To všechno v naději, že se jí jednoho dne někdo z jejích nadřizených zeptá na její vlastní názor, místo toho, aby ji jako dosud žádali o okopírování slov někoho jiného. Teď, když měla dovolenou, což opravdu měla, zbyl jí čas i na čtení něčeho mimo hranice politiky pana starosty.

Dnes ráno se cítila lépe. Mnohem lépe. Její rozhovor s Aaronem minulý večer dopadl dobře. Ačkoliv byl pořád zklamaný, že je svatba zrušená, i přesto jí neustále opakoval, že má radši ji než svatbu.

„Nemusíme se brát zrovna teď. Můžeme svatbu odložit, dokud nepřestaneš truchlit. Ale pořád tě chci, Rachel. Vždycky jsem tě chtěl. Jako svoji ženu, jako svoji lásku... Právě teď přijmu cokoli, co mi dáš, protože tě miluji. Vrať se ke mně.“

Aaronova slova se propálila skrz závoj deprese a smutku, který zahaloval Rachelinu mysl. A najednou bylo všechno jasné. Myslela si, že utíká před Scottem a svým otcem a duchem své matky. Ale možná že utíkala i před Aaronem, a slyšet jeho hlas říkat ta slova... jako by pro ni bylo možné ho opustit. Jako kdyby vůbec mohla uvažovat o tom, že by od něj odešla pryč.

Jeho prohlášení jí téměř zlomilo srdce a způsobilo, že si uvědomila, jak moc chtěla být ve skutečnosti jeho ženou. A jak pevně je rozhodnuta dát se co nejdřív dohromady, aby ho nenechala moc dlouho čekat na to

být jejím manželem. Život je příliš krátký, než aby byli nešťastní. Tolik ji její matka naučila.

Gabriel vstoupil do kuchyně s brýlemi na nose, políbil ji na temeno hlavy a posunul před ni svazek bankovek. Podezřívavě se na tu hotovost podívala, rozhrnula ji a vytřeštila oči.

„Na co to je?“

Odkašlal si a posadil se vedle ní. „Nejdete s Julianne nakupovat?“

Zvedla oči v sloup. „Je to *Julia*, Gabrieli. A ne, nejdeme. Celý den pracuje na jakémsi projektu s nějakým klukem jménem Paul. A pak s ním jde na večeři.“

Prznitel andělů, pomyslel si Gabriel. Ta nadávka mu naskočila v mysli, nezvaná a necenzurovaná, a on se napjal a v hrudi mu tiše zahřmělo.

Rachel posunula peníze zpět k němu a vrátila se k časopisu.

Znovu před ni ten svazek bankovek položil. „Vezmi si to.“

„Proč?“

„Kup něco pro svou kamarádku.“

Rachel přimhouřila oči. „Proč? Je to spousta peněz.“

„Já vím,“ řekl tiše.

„Pět set dolarů. Je mi jasné, že máš peníze nazbyt, ale prokristapána, Gabrieli, to je trochu moc.“

„Viděla jsi její byt?“

„Ne. Ty ano?“

Zavrtěl se na barové židli. „Jen na chvílku. Zastihl ji déšť a já jsem ji odvezl domů a...“

„A?“ Rachel mu přehodila paži přes rameno a se škádlivým úsměvem se k němu naklonila. „Vysyp to.“

Gabriel jí odstrčil ruku pryč a zamračil se. „Nic takového to nebylo. Ale krátce jsem to místo viděl, když jsem ji vysazoval, a je přílišerné. Nemá ani kuchyň, proboha.“

„Žádná kuchyň? Jak to, kčertu?“

„Ta dívka je chudá jako kostelní myš. Nemluvě o skutečnosti, že se tahá s tou odpornou náhražkou školního batohu. Utrať všechny ty peníze a kup jí slušnou brašnu, je mi to jedno. Ale něco udělej. Protože jestli ten batoh uvidím ještě jednou, jsem připravený ho spálit.“

Gabriel si projel rukama kaštanově hnědé vlasy, nakonec je tam nechal a shrbil své vysoké tělo nad snídaňovým barem. Se silou vnímání, jaká byla vlastní jenom jeho sestře, ho Rachel bedlivě pozorovala. Gabriel se zdál být ideální pokerový hráč: netečný, chladný a bez emocí. Och, tak velice chladný. Ne přívětivě chladný jako podzimní vánek nebo voda v potoce, ale *chladný*. Studený jako kámen na kůži ve stínu zapadajícího slunce. Rachel věřila, že ten chlad je jeho nejhorší charakterová vada – jeho schopnost říkat a dělat věci bez ohledu na pocity druhých, včetně jeho rodiny.

Ale i přes své nedostatky byl Gabriel její oblíbenec. A jako nejmladší z rodiny, o téměř deset let, byla i ona Gabrielův miláček. Nikdy s ní nebojoval tak jako se Scottem nebo jejich otcem. Ji vždy pouze a jedinečně chránil – a dokonce miloval. Ani s jeho nejhorším já neexistovala žádná možnost, že by Gabriel Rachel záměrně ublížil. Zraňoval ji jen tím, že ho musela sledovat, jak ubližuje ostatním. A zvláště sobě.

Věděla, že při bližším zkoumání by Gabriel byl mizerný hráč pokeru. Měl ve tváři příliš mnoho náznaků, příliš mnoho způsobů, jakými odhaloval svůj vnitřní zmatek. Když byl moc blízko tomu, aby ztratil nervy, zavíral oči. Když ho něco frustrovalo, promnul si tvář. Když byl zoufalý nebo měl strach, přecházel sem a tam. Rachel ho pozorovala, jak začíná rázovat po kuchyni, a uvažovala, čeho se bojí.

„Proč máš o ni takovou starost? Nechoval ses nijak přátelsky, když tu byla na večeři. Ani jí nechceš říkat *Julia*.“

„Je to moje studentka. Musím být profesionální.“

„Profesionálně protivný?“

Gabriel se zastavil a zamračil se.

„Fajn. Vezmu si pro Julii ty peníze a koupím jí brašnu. *Ale radši bych jí koupila boty*.“

Gabriel se posadil zpět na svou barovou židli. „Boty?“

„Ano. Co kdybychom jí koupili něco na sebe? Má ráda hezké věci, jen si je prostě nemůže dovolit. A je roztomilá, nemyslíš?“

Gabrielovi zaškubalo pod šedými vlněnými kalhotami. Přitiskl stehna blíž k sobě, aby tu znepokojující skutečnost před sestrou skryl.

„Utrať ty peníze za cokoliv, co se ti bude líbit, ale ten batoh vyměnit musíš.“